The Charles Bukowski Tapes (1987)

240 dk

Yönetmen:

Barbet Schroeder

Ülke:

Fransa

Tür:

Belgesel

Vizyon Tarihi:

11 Şubat 1987

Dil:

İngilizce

Müzik:

Jean-Louis Valéro

Web Sitesi:

Barrel Entertainment

Çekim Yeri:

Los Angeles, California, ABD

Oyuncular

Charles Bukowski

Linda Lee Bukowski

Barbet Schroeder

Altyazı

Tamam aşkım.

Doğayı sevmiyorsun.

Fahişeler doğaldır.

Ağaçlar, kırlar, Beni doğurdular.

Carl Weisner bizi Almanya'da bir yolculuğa çıkardı, bize tüm tepeleri ve yeşilliklerle dolu tepeleri gösterdi.

Uyuyakalmaya başladım.

Lanet olsun, bir keresinde Oregon'da ya da Washington'da bir yerde şiir dinletisi yapıyordum.

Okuma etkinliğinden sonra bir adam bizi arabayla götürüyordu, orada bir İngilizce öğretmenine tecavüz etmem gerekiyordu, oraya vardığımda o kadar sersemlemiştim ki, penisimi bile kaldıramıyordum.

Ağaçlar, yeşillik . Tamam, tamam ama sonunda öldürücü olabilir.

ağaçlar , yeşil ağaçlar, yeşil ağaçlar, yeşil ağaçlar gibi .

Tamam! Tamam.

Bununla ne yapacaksın?

Bana şehirleri verin, bana dumanı verin.

Paris'te çocuğun bana anlattığı şey hoşuma gitti.

Neyin kralı?

Punkların kralı mı?

"İnsanlar hava kirliliğinden şikayet ediyor, ben de bayılıyorum" dedi ve fermuarını çekip durdu. Ve biliyorsunuz ki hava kirliliğini sevmenin bir yolu var, bu yalan değil, iyi hissettiriyor.

Dışarı çıkıp gidiyorsun, Sen de bunun bir parçasısın, bok! Sis içinde yürüyorsun, sis içinde yaşıyorsun, binaları seviyorsun, enflasyonu seviyorsun, Koşullara uyum sağlayan yaratıklar var.

Sis insanları olacak, enflasyon insanları olacak.

Fiyat ne kadar yüksekse.

Bir gün sen de onların yerine gideceksin, garson "Bu bir bebek" diyecek.

Bir koyun butlu sandviç için 365 dolar.

" ve diyeceksin ki: "Hepsi bu kadar mı?

Sana 565 dolar ödeyeceğim ve sana 365 dolar bahşiş vereceğim!" İşte hayatta kalacak olan insanlar bunlar, görmüyor musun?

Enflasyona hazırlar.

Smoga hazırlar.

Bayılıyorlar! Farkı ne?

Bu sadece zihinsel.

Hadi bakalım! Al sana 500$ bahşiş.

Hayır, sorun değil.

Anlam ifade etmesini istemediğiniz sürece hiçbir anlamı yoktur.

Cehennem Yani hükümetleri değiştirmeye devam ediyorsun, kadınları değiştirmeye devam ediyorsun, ne fark eder?

İşte yine kadınlara döndük.

Açlığın sanat yaratmadığını, birçok şeyi yarattığını ama en çok da zamanı yarattığını söyledin.

Ah evet, yani bu çok basit.

Bunu söylemek için filminizi harcamaktan nefret ediyorum ama biliyorsunuz ki 8 saatlik bir işte çalışıyorsanız ve saat başına 55 sent alıyorsanız bunu alacaksınız. Evde kalırsanız para kazanamayacaksınız ama kağıda bir şeyler yazmak için zamanınız olacak.

Sanırım ben, modern zamanların sanatına aç kalan nadir örneklerinden biriydim.

Gerçekten açlık çekiyordum, (biliyorsunuz) başkalarının müdahalesi olmadan 24 saatlik bir güne sahip olmak istiyordum.

Yemekten vazgeçtim, her şeyden vazgeçtim, sadece delirdim.

Ben kendimi adadım.

Ama sorun şu ki, kendini adamış bir deli olsan bile bunu başaramayabilirsin.

Yetenek olmadan yapılan özverinin hiçbir faydası yoktur.

Ne demek istediğimi anlıyor musun?

-Evet Sadece özveri yeterli değil.

Aç kalabilirsin ve bunu yapmak isteyebilirsin. <i>Hey, biliyor musun?

-Sadece bir israf.

Biliyorum.

Peki bunu kaç kişi yapıyor?

Sefaletlerde açlıktan ölüyorlar ve bunu başaramıyorlar. <i>Ama sen yeteneğin olduğunu biliyordun.

Hepsi öyle sanıyor.

Senin doğru kişi olduğunu nasıl anlarsın?

Bilmiyorsun.

Karanlıkta atış yapmak gibi bir şey, ya alırsın ya da 8'den 5'e kadar normal, medeni bir insan olursun.

Evlenelim, çocuk sahibi olalım, birlikte Noel'e gidelim, işte büyükanne geliyor.

"Merhaba Anneanne, içeri gel"

"Merhaba sen" Biliyorsun.

Lanet olsun, buna dayanamadım.

Kendimi öldürmeyi tercih ederim.

Sanırım içimdeki tüm bu olanlara dayanamıyorum.

Hayatın sıradanlığı.

Aile hayatına tahammül edemiyordum.

İş hayatına dayanamıyordum.

Baktığım hiçbir şeye dayanamıyordum.

Ya aç kalacaktım, ya başaracaktım, ya delirecektim, ya başaracaktım ya da bir şeyler yapacaktım.

Yazılı sınavda başarılı olmasam bile 8'den 5'e kadar çalışamazdım, intihar etmiş olurdum, bir şey olurdu.

Üzgünüm.

Salyangoz hızıyla 8'den 5'e gitmeyi kabullenemedim.

Johnny Carson.

Doğum günün kutlu olsun.

Noel.

Yılbaşı.

Bana göre bu, tüm hastalıklı şeylerin en hastalıklısıdır.

O yüzden bir cehenneme gitmek zorunda kaldım, birileri kısa öykülerimin bir yığınını bir yerlere götürmüş.

Şimdi sadece oturup şarap içiyorum ve kendimden bahsediyorum çünkü sizler soruları soruyorsunuz.

Cevapları ben veriyorum diye değil.

Tamam aşkım?

-Tamam aşkım.

çizgi romanlar hakkında tartıştı .

Birisi bir raf dolusu çizgi roman yığınını yanlış saydı.

Diğeri tartışıyor, ben de: "İsa Mesih" dedim.

Bu iş çizgi roman evi bile değil.

"Tartışmaya bile değmez."

"Evet, birkaç haftadır ilk defa sizi konuşurken duyduk."

"Hepimiz senin her zaman bir dahi olduğunu düşündüğünü biliyoruz."

"Kendini bir dahi sandığını biliyoruz! Kendini bir dahi sandığını biliyoruz!" Tüm bu dişlerin çıktığını gördüm.

Tüm yüzler Bir dahi olmaya çalışmıyordum, sadece bir çizgi roman evinde olmak istemiyordum.

Parkta olmak istiyorum.

Bir yelkenliyle nehirde yelken açmak istiyorum, istediğim herhangi bir şey.

8 saatlik hiçlik işine kendimi alıştıramadım.

Anlayamadım.

Hepsi bu kadar.

Bu yüzden üzüldüm, üzüldüm, üzüldüm.

Birbiri ardına gelen işlerdi.

Bir park bankıydı . Dallas'ta bir işti.

Atlanta'da bir işti.

Miami'de bir işti.

Güneyde bir şehrin adını söyle, ben oradaydım.

Ve bir gün Philadelphia'ya mı geldin?

Ah evet, Philadelphia.

Önce New York'a gittim.

Sonra New York o kadar kötüydü ki: "Güzel, gölgeli, sessiz bir şehre gitmek istiyorum." diye düşündüm.

“Her şey sakin, insanlar iyi, hiçbir sıkıntı yok.”

"Philadelphia'ya ne diyorlar?

Kardeşlik Şehri.”

"Ben sadece insanların aptal olduğu yere gideceğim.

Kimseyle uğraşmazlar.

"Oraya gittim, New York'tan daha zordu.

Sokakta öldürdüler, polise rüşvet verdiler.

Yazdığım bu barda geçirdiğim ilk gece beni rahatlattı, cezbetti.

Yarı ölü bir halde içeri girdim, sadece bira içmeye gitmiştim.

Daha gece bile olmamıştı, öğleden sonra bir civarıydı.

İçeri girdiğimde mekan tıklım tıklımdı, fakir bir mahalledeydi.

Oturdum, bir bira içtim, etrafıma baktım.

Çok kalabalıktı! Herkes çılgın ve sarhoştu.

Hepsi bira içiyordu, ama birdenbire havada uçan bir şişe belirdi.

Yanımda oturan adamın adının Danny Freely olduğunu öğrendim, döndü ve şöyle dedi: "Bir daha bunu yaparsan seni öldürürüm!" Ben de şöyle dedim: "Çocuk, işte olmak istediğim yer burası."

Sonunda bir şeyler oluyor.

"Bir şişe daha havada uçup gitti.

Çat! Barmen bir içki daha koydu, hiçbir şey söylemedi.

Dedim ki: "Bu benim Nirvanam, her şey oluyor.

Açık şiddet.

Dürüst açık şiddet.

"Ve sonra iki adam kavga etti.

başladılar , ben de işemeye gittim, hala kavga ediyorlardı .

Ve ben de hemen yanlarından geçip dedim ki: "Tamam, affedersiniz beyler.

" Ve ikisi de bir kenara çekilip tekrar kavga etmeye başladılar .

Geri döndüğümde, "Affedersiniz beyefendi" dedim. Başladılar , "Burası benim cennetim" dedim.

"Bu barda içeceğim, böyle kavga edeceğim, böyle yaşayacağım.

Bahsettiğim şey bu: bu bar, bu yer. Ne oldu biliyor musun?

O gece bir daha asla tekrarlanmadı.

Sanki hepsi benim için planlamıştı.

Ve aynı insanlar oradaydı, ben bekledim, bekledim.

2 buçuk yıl bekledim.

Bir sene gittim, geri döndüm, 2 buçuk sene daha bekledim, bir taburede oturdum.

O ilk öğleden sonra gibi bir gece daha önce hiç olmamıştı.

İstediğim bir rüyaya hapsolmuştum.

Hepsi bu kadar.

Kötü bok.

Telefonda konuşurken kedinin çömelmesinden ve yassılaşmasından av peşinde olduğunu anlayabiliyordum; ve arabam ona yaklaştığında alacakaranlıkta havalandı ve ağzında bir kuşla kaçtı; çok büyük bir kuş, gri kanatları kırık bir aşk gibi aşağı inmiş, hayattaki dişleri hala orada ama çok değil, çok değil, kırık muhabbet kuşu, kedi zihnimde dolaşıyor ve onu seçemiyorum, telefon çalıyor, bir sese cevap veriyorum ama onu tekrar tekrar görüyorum, ve gevşek kanatlar, gevşek gri kanatlar ve merhamet bilmeyen bir kafada tutulan bu şey; telefonu bıraktım ve odanın kedi duvarları üzerime geliyor ve çığlık atıyorum, ama çığlık atan insanlar için yerleri var; ve kedi yürüyor, kedi sonsuza dek beynimde yürüyor.

Zor bir öğleden sonraydı, işte bu, bu böyledir, herkes bunun doğanın bir parçası olduğunu söylüyor, biliyorsun.

Doğa normal değildir.

Tanrı normal değildir.

Doğa merhametli değildir.

Doğanın umurunda değil dostum.

Ve umursuyorum Bu yüzden bir şeyin olduğunu, bir şeyin olduğunu, bir şeyin başka bir şeyi öldürdüğünü gördüğümde bundan hoşlanmam.

Ama gerçek zeki insanların şöyle dediğini biliyorsun: "İşte, durum bu, görüyorsun ya."

"Bu onu öldürüyor ve bu onu besliyor"

"ve işte çekirge, işte bu- bu onunla besleniyor.

Her şey ayarlandı.

"Üzerlerine bir şey atlayınca çığlık atıyorlar, değil mi?

Görüyorsunuz ya, örümcekle, sinekle uğraşmazlar.

Kendimi soktum Ben sineğim, gördüğün örümcek Onlar kendilerini sokmuyorlar, olup bitene karşı kayıtsızlar Oh, bu ilginç.

Bak ama görüyorsun ki onlar da dahil olmuşlar Ama tek sorun şu ki şimdi öldürecek bir insan var.

Ama bilmiyorlar, bunu ayarlıyorlar ama bilmiyorlar.

Onlar aptal! Onlar aptal.

İnsanların hemen hemen hepsi aptaldır.

İnsanların yemek sipariş etmek için restorana girdiğini gördünüz mü hiç?

Yemek bile yemek istemiyorlar.

Yemek vakti geldiği için içeri giriyorlar.

Aç bile değiller.

İnsanlığı ne kadar çok düşünürsem, onları o kadar az düşünmek istiyorum.

sormak istediğin bir şey var mı ?

İsa.

Buraya taşınmadan önce Doğu Hollywood'da yaşıyordunuz.

Orada nerelerde çekim yapabiliriz?

Hiçbir yerde.

Barlar kapatıldı. Büyük Yirmi, sanki polis gelip ön tarafına küçük çivilerle kontrplakları çivilemiş gibi kontrplakla kaplandı.

Big Twenty, sıtma lokantası gibi kapatıldı.

Ve o mahallenin tamamı çok ama çok ölü.

Yani, şey... Eskiden orada dolaşırdık ve köşelerde takılıp sosis yiyen, çenelerinden hardal damlayan pezevenkler ve orospular görürdük.

Hiçbir şey yok, kimse yok artık orada.

Artık hiçbir şeyin filmini çekecek yer kalmadı.

Dünyanın giderek daha da kuruduğu hissine kapılıyorum.

Fahişelerin nereye gittiğini, siyah pezevenklerin nereye gittiğini, müziğin nereye gittiğini bilmiyorum.

Ama benim hayattaki fikrim, siyah pezevenklerin, fahişelerin, müziğin çaldığı, barların, müzik kutularının çaldığı, ışıkların yandığı yerin hayatın olduğu yer olmasıdır.

Bu, çoğu insana korkunç bir yaşam tarzı gibi görünebilir ama o müziği dinlersiniz ve bir ara o bara girersiniz, içeri girip bir bar taburesi bulmaya çalışırsınız, otururusunuz ve barmen gelip size bir içki getirir ve siz de aldığınız için mutlu olursunuz.

Çünkü hareketli bir mekandasınız ve bir şeyler oluyor.

Ben aşağılanmanın, zenci pezevenkliğin, fuhuşun yeryüzünün çiçekleri olduğunu düşünüyorum.

Bence bu olayların yaşandığı yerlerde dehşet ve korkunun içinde büyük bir mutluluk var ama bir içki almak için bir yere girdiğinizde bunların hepsi hesaba katılıyor.

Bir canlılık.

Bir şehri temizlediğinizde onu öldürürsünüz.

Artık Hollywood ve Western çevresinde film çekecek yer kalmadı.

Öldü, öldü, öldü.

Ölüm kokuyor.

Püritenler.

Hıristiyanlar.

Temizlemişler, kurutmuşlar sanki bir daha orada gül yetişmeyecekmiş gibi.

Ben hep iyi bir adam olduğum için kullanıldım.

Ve kadınlar benimle karşılaştıklarında şöyle diyorlar: "Bu orospu çocuğunu kullanabilirim.

Onu iterek idare edebilirim, rahat bir adamdır.

"Böyle yapıyorlar.

Ama biliyor musun, sonunda biraz olsun kızabiliyorum. <i>Neye kızıyorsun?

Sadece itiliyorum.

İtildi mi?

Evet.

Sadece itiliyorum.

Neden kendini bu tür şeylerin itmesine izin veriyorsun?

Salak herif.

Neden kendini bu tür şeylerin zorlamalarına izin veriyorsun?

Sana bin kere gitmeni söyledim, gitmeyeceksin.

Dedim ki -Bir dakika bekle <i>Hayır bekle, bunun bununla bir ilgisi yok - Bir avukat bulup sana gitmeni söylesin <i>Neden sürekli olarak kendine baskı yapılmasına izin veriyorsun?

Ben iyi kalpli olduğum için karşımdakine bir şans daha veriyorum.

Siz yapıyorsunuz?

- Sana onlarca şans verdim.

Sen durmadan bastırıyorsun, bastırıyorsun ve bana gülüyorsun.

İşte bu yüzden sana bir avukat tutacağımı ve seni buradan def edeceğimi söyleyeceğim.

Benim cesaretimin olmadığını düşünüyor.

Benim onsuz yaşayamayacağımı düşünüyor.

Yahudi bir avukatla seni buradan öyle hızlı ve parlak bir şekilde çıkarabilirim ki, sanki kıçının derisi yüzülmüş gibi hissedeceksin, bebeğim.

Dünyada sahip olabileceğim son kadının sen olduğunu mu sanıyorsun?

Hiç düşünmemiştim.

- Evet, artık düşünmeye başlasan iyi olur.

Seni bir sonrakine bırakıyorum.

Peki sonra ne olacak?

Bir sonraki adam seni alabilir.

Hiç kıskanmayacağım.

Senin saçmalıkların, her gece dışarıda kalma saçmalıkların.

Senin gibi bir kadına ihtiyacım yok, senin saçmalıklarına ihtiyacım yok, bebeğim.

İhtiyacım yok. Peki ya hostes?

Benim de onlara ihtiyacım yok.

Linda'nın fark etmediği şey şu ki, Jan'la tanıştığımda, Linda'nın şu an bana yüklediği saçmalıkları o da benimsedi.

Her gece dışarı çıkıyorum, 5:30'da geliyorum -Her gece değil.

Bu insanlara böyle bir izlenim vermenizi istemiyorum, çünkü bu doğru değil.

Tamam, o zaman her gece dışarıda değilsin.

Tamam aşkım.

-Bu daha iyi.

-Elbette.

Linda her gece dışarıda değil -Teşekkür ederim.

Çok teşekkür ederim.

Ne kadar sahtekâr bir herif olduğunu biliyor musun?

Yalancılardan nefret ederim.

Yüzlerine karşı yalan söyledin, orospu çocuğu.

Tam o sırada mı?

- Evet yapmadım.

Geçtiğimiz hafta sonu üst üste beş gece dışarıdaydın.

Bir gece saat 5:30'da geldin, öbür gece saat 3:30'da.

Önceki gece saat 2:01'de geldin. <i>O gecelerin her birinin bir sebebi vardı -Hey, sana onlardan bahsettim ve sen onları kabul etmedin.

Tabi ki hayır, dışarı çıkmamı kabul eder misin?

-Evet yaparım! <i>Her seferinde seni çağırdım, gel bak dedim, hiçbir şey olmuyor.

Gelmek.

Zevk alma.

Gel ve anla ki, ben bir şeyler yapıyorum.

İşte buna ihtiyacım var.

Hayatımda yapmam gerekenler! Ve bu kötü değil, sana karşı değil, seni daha az sevmeme neden olmuyor.

belki seni daha çok sevmeme bile izin verebilir .

Dinle - Bunu görmüyorsun.

Haftada altı gece, sabahın 2'sinden sonra dışarıda bir kadın istemiyorum.

Bahanenin ne olduğu umurumda değil.

-Haftada altı gece böyle değildi.

Mayıs ayında gece yarısından onbeş gece geç saatlere kadar dışarıdaydın.

Doğrudur.

Takvim işaretlendi.

Ne olmuş?

-Ne olmuş.

Bu yüzden bir avukat tutacağım. -Ne düşünüyorsun?

Ne?

Bir dakika bekle! Seni kıçımdan kaldıracağım.

-Bekle! Bekle! Bekle! Neden bu kadar güceniyorsun? -Sana neden tahammül edeyim?

Benim başka bir şey yapmamdan neden bu kadar rahatsız oluyorsun?

Çünkü ben bir kadınla yaşıyorum veya o benimle yaşıyor, o başka insanlarla yaşamıyor.

Başka insanlarla yaşıyorum ve hayatımın geri kalanını da böyle geçireceğim.

Biliyorum, seni onlara teslim edeceğim.

Görmüyor musun?

-Hayır, hayır hayır.

Bok gibi! Seni orospu çocuğu! Her gece beni terk edeceğini mi sanıyorsun?

Seni orospu çocuğu.

Orospu çocuğu! Sen beni kim sanıyorsun?

Sadece bunu yapacağım, başka insanlarla yaşayacağım.

Ben yapmadım -Seni siktiğimin bok herifi! <i>Burasının adresi ne, Hank?

Ah, burası 2122 Longwood Caddesi.

Dehşet evi, azap evi.

bitmek üzere olan ama henüz bitmemiş ev .

Ben hala buradayım görüyorsun.

Bu benim biçtiğim çim.

Her iki taraftan da biçmek zorunda kaldım.

Önce bu şekilde, sonra bu şekilde ve makasla bütün kılları almam gerekiyordu.

Bir saç telimi kaçırsam dayak yiyordum.

Bir saç teli.

Bir saç telini bile kaçırmamak çok zor.

Bir ara deneyin.

Bu yüzden hep dayak yiyordum.

Burada bir işkence odası var.

O zaman gidip görelim.

-İşkence odasını göreceksin tamam mı?

İşte bu bir işkence odası.

İşte burada bir şey öğrendim.

Yaşlı adamın burada astığı bir jilet askısı vardı ve onu çıkarırdı. Pantolonunu ve şortunu indirirdi .

Ben burada dururdum ve o başlardı.

Ve bana kaç kırbaç vuracağını bilemezdim.

Zor olurdu.

Sekiz, on, on iki, on dört.

Ve tabii ki çığlık atmaktan kendini alamıyorsun, özellikle altı, yedi yaşındayken.

On, on bir, on iki yaşlarına geldiğimde daha az bağırmaya başladım, hatta son dayak yediğimde hiç bağırmamıştım.

Hiçbir ses çıkarmadım ve sanırım bu onu korkuttu çünkü bu sonuncusuydu, hiçbir ses çıkarmamıştım.

Yani, burası bazı anılar barındırıyor, doğru.

Bilmiyorum ama bunun hakkında konuşmak çok kötü bir şey.

Unutalım bunu, tamam mı?

Sen küçük bir yaratıksın ve sana saldıran büyük bir yaratık var ve annen tamam diyor .

Tamam, bu kulağa çok gözyaşlı geliyor ve sanki merhamet için ağlıyormuşum gibi bir şey, ama o an çok, çok zor çünkü gidecek bir yerin yok, yapabileceğin hiçbir şey yok.

Ama daha önce de söylediğim gibi, ve başka zamanlarda da söylediğim gibi, sanırım babam bana yazmayı öğretti.

Çünkü ben, şimdi bile, zor zamanlarımda, asla ağlamam, asla yalvarmam.

Bir sonraki durumu da merhamet dilemeden sessizce atlatıyorum.

Hemen bir sonraki duruma geçiyorum.

İyi bir eğitim olduğunu düşünüyorum.

Ben kimsenin böyle bir eğitim almasını istemiyorum.

Ama benim için, artık bunu öğrendiğime göre, diğer insanların lastiği patladığında, kötü bir şey olduğunda ne yapacağımı biliyorum.

Deliriyorlar.

Ben de diyorum ki, işte yine kötü bir şey oldu.

Hepsinin olması lazım.

O yüzden daha iyi anlıyorum.

Bilirsin.

Bacağımı kaybediyorum, biri gidiyor, biri evi soyuyor.

Evet, işte bu kadar.

Görüyorsun ya, beni hazırladılar.

özellikle babam . Babam beni terk ettiğinden beri onun yerini alan başkalarını buldum, anlıyor musun?

Bazen dişi formunda.

Yani baba öldükten sonra bile hiç gitmiyor.

Babalar her zaman Hayır , bana karşıydı.

Kalbimde değil, belki de ayak tırnağımın altında bir yerlerde kirli bir pislik gibi olabilir.

Herkese iyi geceler, biliyorsunuz, bazen iyi bir gece geçiriyorsunuz, herkes gülüyor, kendinizi iyi hissediyorsunuz.

Yani, markete gidip daha fazla bira almaya gittiğimizde, elbette ben de bir şeyler alıyorum. Ben her zaman bir şeyler satın alan tiplerdenim . Ben bir budalayım.

Neyse, geri dönecek olursak, hepsi altı paket bira taşıyordu, herkes üç ya da dört kişiydi, hepimiz gülüyorduk ve aniden bu adam çıkageldi.

"Vay canına, çok iyi vakit geçiriyor gibisiniz" diyor

"Ben de gelebilir miyim?"

"Hepsi: "Evet, evet, evet!" dediler. Ben de: "Hey, bekle!" dedim. O da: "Hadi, ben de geleyim" dedi.

"Ben de: "Tamam, gel" dedim.

"Böylece hepimiz içeri girdik ve içmeye başladık .

Yani, ııı Orada bir piyano var .

Piyano çalmaya gidiyorum.

Gece devam ediyor.

Çalamıyorum ama çalıyorum.

Ve ben bir sandalyede oturuyorum. Bu adamdan pek hoşlanmıyorum ve ona " Ah , ne yapıyor?" diyorum. İçinde bulunduğu savaştan ve kaç kişiyi öldürdüğünden bahsediyor.

Ve bu beni çok fazla ilgilendirmiyor, çünkü savaşta insanları öldürebilirsin ve bu hiçbir şey ifade etmez.

Bu yasal.

Yasadışı bir şekilde birini öldürmek cesaret ister.

Anladım?

Tamam, ona bunu söyledim.

Sürekli konuşuyor, övünüyordu.

Çeşitli şeylerden bahsediyordu: Ne kadar iyi bir nişancıydı, ne kadar çok insan öldürdü.

"Saçmalık, defol git buradan!" dedim. "Beni sevmiyor musun?" dedi.

"Dedim ki: "Evet, git."

"Bir süre öylece gitti, hepimiz konuşuyoruz.

Bilirsin işte, içersin.

Burada çakmak var mı?

-Evet.

Sürekli kaybediyorum . Yani , şey. Birdenbire geri geldi.

Silahı vardı.

Birdenbire etrafımda hiç arkadaşım kalmadı.

Bilirsin, bir ara ortadan kayboldular ve sonra arkamdan gelip şöyle dedi: "Benden hoşlanmıyorsun, değil mi?

"İşte insanların en çok hata yaptığı nokta burasıdır.

Ama ben sadece kendimden bahsedeceğim.

Ben ona gerçeği söyledim.

Dedim ki: "Hayır, senden hoşlanmıyorum.

"Arkamdan gelip silahı şakağıma dayadı.

"Hala benden hoşlanmıyorsun değil mi?" diyor.

"Ben de: "Hayır, hâlâ senden hoşlanmıyorum" dedim.

"Sana bir şey söyleyeyim, aslında hiç korkmadım.

bir yerde film izliyormuş gibiydi. Bu yüzden şöyle dedi: "Seni öldüreceğim.

"Ben de: "Tamam" dedim.

"Sana söylediğim bir şeyi söyleyeyim: "Beni öldürürsen bil ki"

"Bana bir iyilik yapacaksın.

"Ona söylediklerim doğruydu.

Ben de: "Ben zaten intihar vakasıyım" dedim.

"Bunu nasıl yapacağımı düşünüyordum, şimdi sorunumu çözdün.

" Ve ayrıca dedim ki: "P.

S.

Bu arada, eğer beni öldürürsen”

"sorunumu çözdün"

"ve bir sorunun var."

"Hayatını hapiste geçirirsin"

"ya da elektrikli sandalye, ne haltlar dönüyor buralarda.

Bir sessizlik vardı, üzerime baskı yaptığını hissedebiliyordum.

Öylece orada durdu ve ben bir şey demedim, o da bir şey demedim.

Sonra silahını yere bıraktı ve kapıya doğru yürüdü, tel kapı çarparak çıktı.

Ve dediğim şey gerçekten doğruydu, biliyor musun, sadece intihara meyilliydim, önemli değildi.

Ama yanlış bir yola girdi, yanlış bir yol boyunca , etrafından, aradan, yanlış adamın üstüne çıktı.

O da fındıkla o kadar kötü bir halde karşılaştı ki.

Çözüm yoktu ama sanırım, eğer o kişi ben olsaydım ve "Aman hayır! Yapma!" deseydi, bunu yapabilirdi .

Görüyorsun ya, ben onun bunu yapmasını istiyordum.

Sonra bütün arkadaşlarım geldi "Oh Hank, hepiniz iyisiniz-" Ben de: "Evet, sizler gerçekten harikasınız, ben oradayken" dedim.

" Bana gerçekten yardım ettin, değil mi?

' "Sadece ayakta durup izliyorum.

Onu arkadan yakalayıp bir şey yapamazdın"

"Peki Hank-" dedim: "Tamam." Sonradan bir eczaneye silahla girdiği ve bir şeyler yaptığı, silahın dipçiğiyle birini parçaladığı, ateş etmeye çalıştığı ve daha sonra onu bir akıl hastanesine kapattıkları ortaya çıktı.

Yani, gerçekten haklıydı, bilirsin, ama bilirsin, bir çılgının diğeriyle konuşması kadar güzel bir şey yoktur.

Hiç kimse iyi değil, o kadar çok deli var ki onlara ulaşamıyorsunuz.

Ama şansım yaver gitti.

Ama ben gerçekten gitmeye hazırdım.

Çok büyük bir şey olmazdı.

Ve bunu biliyordu.

Korkuyu hissetmiyorsanız tepki de vermezsiniz.

Bazen.

Bazıları korkuyu hissetmiyor ama yine de tepki veriyor.

İşte bu kadar.

Büyük bir hikaye değil.

Orada bir falcı kadın var.

Bir keresinde oraya gitmiştim.

Avucumu okudu ve "Sen bir alkoliksin" dedi.

"Ben de: "Gerçekten mi?" dedim.

Ben de kumar oynuyor muyum?

"Evet, kumar oynuyorsun." diyor.

"Beş dolar olacak.

"Burası Hollywood ve Western.

İşte burası.

Şuraya bak dostum.

Harika! <i>Ön tarafta beton banklar vardı ve tüm deliler oraya otururdu.

Ve bütün insanlar orada otururdu.

Sokak insanları gün boyu birbirleriyle konuşuyorlardı.

İşte bu köşede.

-Evet, hala iyi.

Anladım?

İşte insanlar orada.

İşte eski seks dükkanı.

Sürekli el değiştiriyor.

buna Büyük, Büyük Yirmi derlerdi , ama şimdi ismini The Rail olarak değiştirdiler.

Eskiden karşıdaki evlerin pencerelerinde kadınlar otururdu.

Sadece şunu söylerdin: "Seni istiyorum.

"Bir kadın var, fahişe değil.

satıcısı var .

Sana söylediğim gibi, hiç borç almadığım bir yer orası.

Ah, bu içki dükkanına çok gittim.

Çok defa! Harika bir yer.

İşte adamlarımdan biri.

Amerika Bankası.

Tamam! Kahretsin! Şu otelin arkası var, şuna bak dostum.

La Paula Apartmanı.

Güzel.

İşte hepsi bu kadar.

Hepsi bu kadar.

Aaa, burası garip bir yer.

Şeytanla ilgili bir şeyler öğrenmek ister misin?

Sen içeri gir.

Her türlü tozu bulabilirsin, eğer bilirsen, onları insanlara postalarsın ve onlar ölür.

15 sente falan bir şey için birini öldürebilirsin.

Güzel.

Tamam, senin alanın bitti mi?

-Bu son! Beni öteye bırakmayacaklar.

Beni öteye bırakmadılar.

Bu birkaç bloktan tüm bu hikayeleri nereden çıkardım?

İşte beni görmeye geldiler.

Kızlar, bilirsin işte.

Dünyanın en zalim kadınları kapımı çaldı.

Yumuşak huylu birini nasıl bulacaklarını biliyorlardı, evet.

Şimdi her şeyi yoluna koydum.

Harika hissediyorum.

Ah, arada sırada o pis hareketleri özlüyorum.

Kabul etmeliyim ki.

İnsanlığın nerede olduğunu öğretir sana, bunu asla unutmak istemezsin, bilirsin.

Onların kim olduğunu, nereden geldiklerini ve nasıl davrandıklarını asla unutmak istemezsiniz.

Bundan çok da uzaklaşmak istemezsiniz.

Bu barın adı eskiden The Playwright'tı. -Evet. -Oraya gittin mi?

Çok sık değil, sadece 4 veya 5 kez gittim, ta ki beni kovana kadar.

Bana 86'yı verdi.

Ben de sarhoş bir şekilde içeri girdim ve dedim ki: "Burası The Playwright mı?

Yazarlar nerede yahu?

”

"Barmen oyun yazarı değil.

O adam oyun yazarı değil.

"Onlar gücendiler.

Peki bu meşhur köşe mi?

-Evet, bir de The Pioneer var.

Gece boyunca açıktır.

Bir sürü fahişe oraya gidiyor, bilirsin, gece geç saatlerde.

Çocuklar.

Hırsızlar.

Katiller.

Geç bir atıştırmalık al, sabahın 3 :30'unda bir şeyler atıştır.

Birini devirdikten sonra, bilirsin.

Orada oldukça samimi ve sıcak bir ortam var, güzel duygular var.

Yani, hımm, orada birkaç kız var.

Aldın mı?

İyi.

Hey dostum, neler oluyor?

Yani, hımm - Western'e gideceğiz.

-Elbette.

Evet, burada bir motel var. Linda King bir gece beni kovduktan sonra geri geldi, beni yakaladı ve ben de tekrar onunla yaşamaya başladım.

Korkunç bir hata.

Bu motel harika bir yer, yüzme havuzu var.

Eskiden vardı.

İşte orada.

-Evet.

Çok kötü bir akşamdan kalmalığım vardı ve iki şişman adam içine atlıyordu, her biri 180 kilo geliyordu.

Ben onlara gülmeye başladım ve onlar gelip beni aldılar.

Kapıyı sürgüledim ve lanet olası kapıyı dövüyorlar Orada başka bir içki dükkanı vardı Eskiden vardı ve orada birkaç arkadaşım var.

Bu kadarı yeterli.

Yani gördüğünüz gibi artık Hollywood'a gelmenize gerek yok. Size Holywood ve Western'den bahsettim.

Tamamdır, rahatla, unut gitsin.

Uyu.

Peki uyuşturucular hakkında ne düşünüyorsun (anlaşılmıyor)?

Ahh, en sevdiğim ders.

Ben bir adamın yüzyıllarca içmeye devam edebileceğini düşünüyorum.

O asla ölmeyecek.

Özellikle şarap ve bira.

özellikle Open City'de çalışırken ve iki yıl boyunca sadece esrar içerken çok fazla genç insanla tanıştım . İlk başlarda zekiydiler ve iki yıl esrar içtikten sonra "Hey! Hey! Nasılsın?" diye düşünmeye başladılar.

Esrarın çok yıkıcı olduğunu söyleyen ilk kişilerden biri ben olacağım .

Ve en sonunda, bunun tamamen zararlı olduğunu kanıtlayacak hükümet çalışmaları olacak.

Şimdiye kadar maruz kalınanlardan çok daha zararlı şeyler var.

Çünkü bunu insanlarda gördüm.

sadece şunu söylüyorlar: "Hey hey" Bundan hoşlanmıyorum.

Ayyaşları severim dostum, çünkü ayyaşlar bu durumdan çıkarlar, hasta olurlar ve tekrar iyileşirler, tekrar iyileşirler ve iyileşirler.

Ama hafif uyuşturucu bağımlıları bile "İyiyim" diyor.

Tamam aşkım.

"Sanki bütün zihinsel dolaşım, bütün ruhsal dolaşım kesilmiş gibi.

İyi yaşlı alkoliklerle tanıştım, bilirsin, şu yaşlı adam Jim, bilmiyorum, o da var mı? Evet.

Limanda.

Harika bir ihtiyardı, her gece sarhoş olurdu ama yüzü insan gibiydi, bilirsin, seninle konuşurdu, "Hank" derdi. Diğer çocuklarla belirli bir dil konuşurdu, bilirsin işte. Şey yani evet.

Ben uyuşturucuya karşıyım.

Beni yere bırak.

Bu çok ama çok kötü bir gidişat.

Sadece gördüklerimden yola çıkarak söylüyorum.

Adını koyamıyorum.

Alkolik ol.

Eğer bir şey olacaksan, alkolik ol.

Ne hayal edebilirsin ki?

Alkolizm kuyusu veya sarhoşluk.

Eğer sarhoş olmasaydım muhtemelen çoktan intihar etmiş olurdum.

Bilirsin, fabrikalarda çalışmak, sekiz saatlik iş.

Gecekondu mahalleleri.

Sokaklar.

Tamam, berbat bir işte çalışıyorsun, biliyorsun.

Akşam eve geliyorsun, yorgunsun.

Ne yapacaksın, sinemaya mı gideceksin?

Haftada üç dolar ödenen bir odada radyonuzu açar mısınız?

Yoksa ertesi gün 1 dolar karşılığında işi bekleyip dinlenecek misin?

Saatte 75 mi?

Hayır, asla! Bir şişe viski alıp içeceksin.

Ve bir bara gidip belki yumruk yumruğa kavga edebiliriz.

Ve bir orospuyla tanış, bir şeyler oluyor.

Sonra ertesi gün işe gidiyorsun ve basit küçük işlerini yapıyorsun, değil mi?

Ama sen öyle yapmayacaksın, 8 saatlik işini yapıp bisiklet fabrikasındaki yerine geri döneceksin.

Bu adam bana, bir işte çalıştığımı söyledi ve şöyle dedi: "İstersen burada istediğin kadar iş bulabilirsin.

"Harika! Vay canına! Yani alkol, uyuşturucuların verdiği uyuşukluk olmadan rüyanın serbest kalmasını sağlıyor.

Biliyorsun, geri dönebilirsin.

Akşamdan kalmalığınla yüzleşmen gerekiyor.

İşte zor olan kısım bu.

Üstesinden gelirsin, işini yaparsın.

Sen geri dön.

Yine içiyorsun.

Ben alkolden yanayım, söyleyeyim.

Mesele bu.

Cinayeti severdim.

Beni öldürmeye çalışan herkesi severdim çünkü intihar kompleksim vardı.

Bana oraya kim girerse girsin, kimliği bilinmeyen herkesin öldürüleceğini söylediler.

Yani tabii ki herhangi bir intihar oraya girebilir.

Yani içeri girdim ve eee, sözlerini yerine getirmediler.

Çünkü bir gangsterin karısıyla konuşmuşsun, sanırım hatırlıyorum.

Dedi ki: "Burada konuşursan, ölürsün be adam." Bunun üzerine hemen yanına gidip konuştum.

Güzel bir kadındı.

Ve bilirsin, diğer kadınlar gibi o da benimle aynı fikirdeydi.

"Merhaba, nasılsın?" diyor.

" Başını salladı.

"İyiyim bebeğim" dedim.

"Ben değildim, cüzdanımda yaklaşık 13 dolar vardı.

Sonra, bir adam geldi.

İki tane iri yarı adam vardı, bilirsin işte İtalyanların görünüşü böyledir.

Ve ikisi de bana dik dik bakıyorlardı, ama bilirsin, ölüm orada olduğunda, ölüm her şeye benzer. Ölüm bir süt şişesine veya bir süt kartonuna benzeyebilir, ya da ölüm herhangi bir şekle girebilir.

İnsan, insan formu bile önemli değil.

Bu adam aşağı indi . Bilirsin, sert bir adam sert olmaya çalıştığında ve sen ölüme hazır olduğunda bunun bir önemi yoktur.

Aşağı indi.

Dedi ki: "Hey dostum." Hah, tuvalete gitti, olan bu işte.

Aşağıya doğru bu uzun merdivenden inmeniz gerekiyor.

Sonradan öğrendim.

"Geri döneceğim.

"Pudralamak için bayanlar tuvaletine gitmem gerek. Bunu söyleyip söylemediğini bilmiyorum.

"Tamam bebeğim" dedim.

Ben burada olacağım.

" Bu arada şöyle dedi: "En sevdiğim şarkının ne olduğunu biliyor musun?

”

“Gözyaşları Şarap Gibi Akıyordu.

"Bu yüzden müzik kutusuna gitmeye devam ettim ve o günlerde beş sent veya on sentlik bir ücret ödedim.

Sanırım bir nikeldi.

Lanet şeye sürekli bozuk para pompalıyordum.

Böylece bütün gece "Gözyaşları Şarap Gibi Aktı" çalındı.

Ve ben onu seviyorum, o şarkıyı kendim de seviyorum.

Bu beni çok heyecanlandırdı.

Sonra o aşağıdayken kocaman bir geyik geldi.

"Hey dostum" dedi.

"Ben: "Evet" dedim. O: "Biliyorsun" dedi.

"Ne yaptığını biliyor musun?

' Ben de: 'Evet, bilmiyorum' dedim.

Evet" dedi: "Patronun kız arkadaşıyla uğraşıyorsun.

"Dedim ki: "Evetttt?

" Dedi ki: "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?

" Dedi ki: "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun dostum.

Bırak artık ve defol git buradan hemen!”

"Evetttt?

Ben bir çılgındım, biliyor musun?

Böylece aşağı doğru yürüdü, ikisi de birbirlerine baktılar ve kadın yukarı çıktı.

Ve ben dedim ki: "Juke'a biraz daha para koy, bebeğim."

Gözyaşları Şarap Gibi Akıyordu.

"Kolumu ona doladım, "Gözyaşları Şarap Gibi Aktı" diye düşünüyoruz, şöyle yapacağız.

Bu iki adam bakıyorlarmış, patron herhalde şehir dışında bir yerdeymiş.

Ve bu da zor bir Philadelphia mekanı.

Hala içiyorum.

İşte sonunda işemem gerek.

Sonra aşağı indim, merdivenlerden aşağı indim ve sonunda şu iki adamın sesini duydum, attığım her adımda, bir ritim içindeydiler.

Bilirsin, barda iki iri adamın sesini duyuyorum, arkamdalar, sanki iki iri gölge gibiler, bir adım attığımda bum, bum diye ses çıkarıyorlar. Ama bilirsin, hiç korkmuyorum.

Hiçbir korku yok.

Ve aşağı iniyorum, ikisi de arkamda duruyor.

Ve bekliyorlar.

Fermuarımı açıp işemeye başlıyorum . İkisi de ayakta duruyorlar ve aniden bir kolun kalktığını hissediyorum.

Hiç kıpırdamıyorum bile, onun geldiğini hissediyorum.

Ben orada duruyorum.

Aaaagh diye bir ses geliyor! Fermuarı çekmeyi bitiriyorum, işeyip çıkıyorum.

İşemem bitince fermuarımı çekiyorum.

İşiyorum ve fermuarı kapatıyorum.

Tamam, her iki şekilde de.

Ben de arkamı dönüyorum ve ikisi de bana bakıyor.

Ve biri diğerine der ki: O biziz, aman hayır, bekle, diyorum ki: "Affedersiniz beyler.

Buradan geçmek istiyorum.

"Ve ben merdivenlerden yukarı çıkmaya başladım ve diğer adam şöyle dedi: "Bu orospu çocuğu delirmiş! Onu öldüremezsin.

"Bunun üzerine tekrar yukarı çıktım ve dedim ki: "Barmen"

“İki içki daha.

"Müzik kutusu çalmayı bıraktı. Yukarı çıkıp biraz daha bozuk para attım ve şöyleydi: "Gözyaşlarım şarap gibi aktı".

Ve barmen yukarı çıkmak istemedi.

Dedim ki: "Hey dostum, sana söylemiştim, kendim ve hanımım için biraz daha içmek istedim.

Hadi, gel buraya!" Ve çok çekinerek yanıma geldi, sonunda bana içki doldurdu-diğer iki adama baktım.

Bütün gece orada oturdum.

Ve sonunda gece ilerledi.

Bar kapandı ve bu barın diğerlerinden farklı olduğunu fark ettim.

Çünkü evin ön kapısı kapandığında bütün insanlar içeride kalıyor ve içki koymaya devam ediyorlardı, ancak ışıklar sönüyordu.

Ve bu yüzden, konuşmuyorum ama aslında onunla ilgilenmiyorum.

Ben sadece korkmadığımı ispatlamaya çalışıyordum.

Ve sanırım korkmadığınızı kanıtlamaya çalıştığınızda bu bir zayıflıktır.

Ama hala bir zaafım vardı, ama onunla sevişmek bile istemiyordum.

O, ne bileyim, öyle görünüyordu.

Ben ona ilgi duymuyordum bile.

Bu sadece bir başkasının istediği bir meydan okumaydı.

Ben istiyormuş gibi davranmalıydım, onlar da istiyormuş gibi davranmalıydı.

Ve sanırım sonunda benim sürüklendiğimi, içtiğimi anladılar.

Ve nihayet saat 03:30 civarında bar açıldı.

Hepimiz dışarı çıktık, şarkılar söylüyoruz.

Birbirimize sarıldık.

Orospu bir yerlere gitti, umurumda bile değil.

Ve sonunda bir adam şöyle diyor: "Hey,"

"Çile.

"Adımı öğrendiler.

"Adamım, seni çok seviyoruz" diyor.

"Cesaretin var."

"Sen bir delisin.

Sen delisin.

"Cesaretin var."

"Güzelsin.

Ne istediğimizi biliyor musun?

"Dedim ki: "Ne?

”

"Çetemize katılmanı istiyoruz."

"Biz Philadelphia'nın en sert çetesiyiz.

Seni istiyoruz dostum, ihtiyacımız olan her şeye sahipsin.

" Dedim ki: "Kahretsin! Ben bu tür saçmalıklarla uğraşmam, beyler."

"Gitmem gerek."

"Seninle birlikte olmak güzeldi."

"İyi geceler bebeklerim.

"Ve ben tek başıma oradan uzaklaştım.

Aslında buradan gitmem gerekiyordu ama bakın hepsi burada duruyorlardı.

Bütün bloğu dolaşıp pansiyon odama geri dönmem gerekiyordu.

O zaman ben, hayır.

Ben ne yaptım, ondan daha akıllıydım.

Ben bu yoldan geçmeye çalışırken bir polis arabası yanıma geldi ve "Hey!" dedim.

"Ben blackjack'e uğradım.

Birisi paramı almaya çalıştı.

"Tıbbi yardıma ihtiyacım vardı.

Çok kanıyordum.

Beni hastaneye götürdüler. Polis mi?

-Evet, evet.

Dediler ki: "Seni kim soymuş?

"Ben de: "Peki memurlar," dedim.

Buna inanamayacaksın."

"Ama arkamdan bana saldıran iki denizci vardı."

"Paramı almaya çalıştılar ve ben de onlara karşı koydum.

"Onlarla savaştım."

"Gerçekten mi?

"Ve ben de "Evet" dedim. Orada oturuyordum ve herkes benim tarafımdaydı.

"İki denizci de olabilir" dediler.

"Herkes bana karşı çok anlayışlıydı.

Ama kafamla oynayan hemşirenin bacakları çok güzeldi.

Ve onları çaprazlattı.

Birden sarhoşluk karşıma çıktı, "Vay canına orospu!" dedim ve onun o lanet diziyle oynamaya başladım.

Ve polis dedi ki: "Aman Tanrım! Bu adam hiç iyi değil."

"Ve onlar sadece ayağa kalkıp şöyle dediler: "Onu buradan çıkarın!" Ve doktor şöyle dedi: "Tamam.

Tamam, bırakalım gitsin.

Onu kurtaracağız.

"Böylece beni oradan ittiler.

Ama kafamda dikişlerim var, hala duruyorlar.

O şişliği hissediyor musun?

-Biliyorum.

Biliyorum.

İşte bar hikayelerinden biri, öyle mi?

Ahh, Tanrım Ve o çetenin tamamı, üç gün sonra diğer barda oturuyordum ve dedim ki: "Neler oldu, neler yardımcı oldu, neler oldu, uh, biz buna Murphy's diyelim.

"Polisler geldi.

"Bazı masaları devirdim."

"İki adam silahla ateş açtı.

Bir adam öldürüldü."

"Hepsi hapse atıldı.

"Bu yüzden çok şükür o çeteye katılmadım.

Şu anda burada yaşıyoruz, küçük bir bahçemiz var.

Üç kedimiz, değil mi?

Görmek?

Her şeyi doğru yapıyorum, değil mi bebeğim?

Zamanın bir kısmı.

-Ha?

Bok.

Ah, sana guru olmadığımı söylemiştim.

Ben bir lider değilim.

Şarabımı içerim, at binerim ve şiir yazarım.

İşte gördükleriniz bu kadar.

Hiçbir şey hakkında söyleyecek bir şeyim yok.

Söylenecek bir şey yok.

Ne kadar az konuşursam kendimi o kadar iyi hissediyorum.

Hiç bütün gün sessiz kalmayı denediniz mi?

Uyandığınız andan uyuyana kadar.

Ve daha iyisi, bütün gün uyuyup günü unutun.

Ertesi gün kalktığınızda kendinizi harika hissedeceksiniz.

İnsanlar çok fazla şey yapıyor, çok fazla şey söylüyor.

İşte, ben yol tarifi veriyorum ama sen ne demek istediğimi anlamışsındır.

-Evet ediyorum.

Unut gitsin.

İşte benim sorunum bu.

Genellikle bir kadınla birlikte yaşıyorum.

Yapmamaya çalışıyorum ama nedense kendimi bir taneyle buluyorum .

Yalnızken kendi önerilerimle ilgileniyorum.

Ben her zaman, ya da genelde yalnızken.

Kendimi biraz zayıf veya depresif hissettiğim dönemlerim oluyor.

Siktir et! Weaties'ler iyi gitmiyor.

Üç gün dört gece yatağa giriyorum, bütün perdeleri indirip yatağa giriyorum.

Uyanmak.

Bok.

İşemek.

Bir bira içip yatağa geri dön.

Oradan 2-3 ay boyunca tamamen aydınlanmış bir şekilde çıkıyorum.

Ben bundan güç alıyorum.

Sanırım bir gün bu psikopat adamın sizin ileriki günlerde tıp alanında bildiğiniz bir şeyi bildiğini ve bu tür şeyleri nasıl çözdüğünü söyleyecekler .

Herkes arada sırada, morali bozukken yatağa girmeli ve üç dört gün ara vermelidir.

Sonra bir süre iyi şekilde geri gelecekler.

Ama buna o kadar takıntılıyız ki, kalkıp bunu yapıp tekrar uyumamız gerekiyor.

Aslında şu an birlikte yaşadığım bir kadın var, saat 12:30, 13:00 civarı uyanıyor, "Uykum var" diyorum.

Uyumak istiyorum.

" O da: "Ne?

Uyumak mı istiyorsun, saat daha 13:00!" İçki bile içmiyoruz, biliyorsun.

Yahu, yapacak başka bir şey yok, uyumak lazım.

İnsanlar süreçlere çivilenmiş durumda.

Yukarı.

Aşağı.

Bir şeyler yap.

Kalk, bir şeyler yap, uyu.

Uyanmak.

O çemberin dışına çıkamıyorlar.

Göreceksin, bir gün diyecekler ki: "Bukowski biliyordu.

"3-4 gün uzanın, suunuz yerine gelene kadar bekleyin, sonra kalkın, etrafınıza bakın ve bunu yapın.

Ama bunu kim yapabilir ki? Bir dolara ihtiyacın var.

Hepsi bu kadar.

Uzun bir konuşma oldu, değil mi?

Ama bir anlamı var.

Makineler tarafından yutulmaktan her zaman kaçınmaya çalışır.

Evet, temel olarak her şey, içeri girdiğinizde bir garsonla karşılaştığınızda, yanınıza gelip "Bir fincan kahve ister misiniz?" dediğinde.

"İşte tam orada başlıyor çünkü bir fincan kahve isteyip istemediğini bile bilmiyorsun çünkü ya çok hızlı kalkıyor ya da çok uzun süre ortalıkta dolaşıyor.

Her zaman soru-cevap vardır ve bunların birbirine uyması gerekir.

buna izin vermiyoruz biliyor musun?

İşte bu yüzden hepimiz delileri filmlerde falan görmekten hoşlanırız.

Onlara hayranlık duyuyoruz çünkü tam da yapmak istedikleri şeyi yapıyorlar.

kesip hepsini küvete koymak veya benzeri bir şey olabilir. Biz bu yaratığa hayranlık duyuyoruz çünkü tam da yapmak istediği şeyi yapmaya odaklı.

Ve tam olarak yapmak istediğiniz şeye ne kadar yaklaşırsanız, insan olarak o kadar iyi olursunuz.

Ya da herhangi bir şey olarak.

Bu odun, her şey.

Yanmayı bekliyor.

Bunu unutalım.

Ama, demek istediğimi biliyorsun <i>Yani, eğer -İnsanlar anlamsızdır! Kahretsin.

Bir şiir daha.

Nedir?

Aman bu hiç iyi değil.

Yaprakların Trajedisi.

Kuru bir şekilde uyandım ve eğrelti otları ölmüştü, saksı bitkileri mısır gibi sarıydı; kadınım gitmişti ve boş şişeler kanamış cesetler gibi yararsızlıklarıyla beni çevrelemişti; yine de güneş hala güzeldi ve ev sahibemin notu ince ve iddiasız bir sarılıkla çatırdıyordu; şimdi ihtiyaç duyulan şey iyi bir komedyendi, eski tarzda saçma acı üzerine şakalar yapan bir soytarı; acı saçmadır çünkü vardır, daha fazlası değil; bir zamanlar genç olan ve dehası olduğu söylenen adamı eski bir ustura ile dikkatlice tıraş ettim; ama yaprakların, ölü eğrelti otlarının, ölü bitkilerin trajedisi buydu; ev sahibesinin nefretle ve kararlı bir şekilde durduğu, beni cehenneme gönderdiği, şişman, terli kollarını salladığı ve kira için çığlık çığlığa bağırdığı karanlık bir hole girdim çünkü dünya ikimizi de yüzüstü bıraktı İyi bir şiir, eski de olsa.

Ama artık çok daha iyi şeyler yazıyorum.

Farkı ne?

Aradaki fark, hiçbir farkın olmamasıdır.

Aynı şeyi tekrar tekrar yazıyorum.

Fark, alandır .

Ama biliyorsunuz ki terör her zaman var.

Çirkinlik her zaman var.

Çıkış yolu yok.

Evinizde güzel bir kadın yaşayabilirsiniz ve o kadın, çeyrekliğinizi bir gazete bayisine koyup kaldırmaktan daha çirkin olabilir .

Önümüzdeki günün haberlerini çıkarıyorum.

Hiçbir şeyden kaçış yoktur.

Her zaman yanacaksın.

Hiçbir yerde hoşluk, rahatlık yoktur.

Mezara kadar yakılacaksın.

Ne kadar bilirsen bil, ne kadar hissedersen hisset yanacaksın, yanacak yanacak yanacak.

Son ana kadar nefes alırsın.

Hardal kavanozunun kapağını açana kadar yanacaksın.

Bir kutu kedi maması açarsanız, yanacaksınız.

Her şey yanıyor.

yapmaya çalıştığın şey odanın bir köşesinde yürümek, bir bardak su içmek ve rahatlamak.

Her zaman yanan, seni parçalayan bir şeyler vardır.

Bütün evren.

Her şey.

Kadınlar.

Erkekler.

Arkadaşlar.

Her şey.

Yırtıklar ve gözyaşları Yırtıklar ve gözyaşları istediğin kadar Yırtıklar ve gözyaşları En iyisi, sekiz saatlik iyi bir uyku gibi görünüyor.

Eğer alabilirsen.

Yapamıyorsanız, sarhoş olun daha iyi.

Cehennem.

Ne yapacağız, aptal herif?

Paris'e gidelim ve şehri yakalım.

Lanet olsun dostum.

Aaa! -Ne, hiçbir şey duymuyor musun?

Hayır, bir -Mikrofon yine kayboldu.

Yapmaya çalıştığımız şeyi yapan bir kamera olmalı.

Durun, bulamadım.

Linda.

Ah, bir şey hissediyorum.

Ne?

Bir şeyler çıkıyor, bir şeyler düşüyor.

Durun bakalım, bu ne?

Bu doğru mu?

Duyabiliyor musun?

Küçük bir klip var.

Henry Miller öldü.

Ölmekte olan birini bulmaları lazım.

Bunu Henry'nin son günlerinde yapmak zorundaydık .

Evet.

Bütün talk show programlarına çıktı.

Bebeğim, anlamayacaksın, oh bu da en az onun kadar kötü, değil mi?

Bir sonraki soru.

Bok.

-Hayır Neden talk show'a çıkmak istemiyorsun?

Bir talk show'a gidiyorum Tamam .

Bir adam daktiloyla yazmaya başlar, genelde bir yerlerde ufak bir odası vardır, bir şeyler anlatmaya başlar. Rahatsız olduğunu söylemiyorum ama bir şeyler çıkması lazım.

Ve bu tıpkı bir havai fişek patlaması gibi kendiliğinden ortaya çıkıyor.

Üzerine kibrit çakıyorsun, patlıyor.

Ve bu süreç bir süre devam ediyor ve çok iyi bir süreç.

Ve aniden postayla bir mektup alırsınız, telif ücretleri biraz daha artar.

Ve biri diyor ki: "15 dakika bir talk show'a çıkmam için 375 dolar veririm.

"Öteki konuklar da filan filan filan olacak.

Ve biliyor musun, onu ısırıyorlar.

Başlangıçta orijinal olmak için gereken güce nasıl sahip olabiliyorlar ve sonra bir talk show'a çıkıp bir sandalyede oturup gerçek dışı küçük şeyler söyleyebilecek kadar güçsüz olabiliyorlar, çünkü diğer insanlarla birlikte otururken gerçek hiçbir şey söylemeyecekler.

Peki bunu neden yapıyorlar?

Bilmiyorum.

Sanki kendi kusmuğunu yutuyormuşsun gibi.

Diyecektim ki, eğer beni bir talk show'da yakalarsan Tamam ! Beni vurabilirsin.

HAYIR.

Çıkacağım tek talk show Dick Cavett olurdu çünkü saygı duyduğum tek adam o.

Merv Griffin'e veya Johnny Carson'a veya bunlardan herhangi birine katılmak kendi kusmuğunu yutmak demektir.

Gideceğini biliyorum.

Bana bakma.

Ben benim, sen sensin.

Eşimle konuşuyorum.

Kadın arkadaşım.

Anın.

Hayır, gerçekten kötü.

İçgüdüsel bir insanın, kaçınmaya çalıştığı zehiri sonunda ısırma içgüdüsüne nasıl sahip olabildiğini anlamıyorum .

Başka ne diyeceğimi bilmiyorum.

Sadece, sadece ölüm.

Burası herkesin, benden başkasının varlığıyla hastalıklı bir yer.

Şimdi Linda geri gelecek.

Geri döndüğünde mutlu olmayacağım.

Farz edelim ki: "Merhaba" diyorum. Ben insanlardan hoşlanmıyorum.

Ben sadece kendimi seviyorum.

Benim bir sorunum var.

Ne olduğunu bilmiyorum ama tedavi etmeye çalışmayacağım.

Ben sadece olduğum kişiyi istiyorum.

Sevdiğim şeyleri geliştirmeye devam edeceğim.

gül kokusu geliyor kıçınız zaten ölü bir bok güllerin veya dikenin pipisinin olması önemli değil! Tanrım! Siz insanlar hiçbir şekilde uydurulmuş nezaketten anlamıyorsunuz.

Sen sadece bilinçaltındasın, bilinçaltındasın, bilinçaltındasın, bilinçaltındasın, her ne oluyorsa.

Hiçbir yerin yumuşak, küçük dalgasında süzülüyorsun.

Tanımlama konusunda orijinal bir cesaretiniz yok.

Hepiniz kafanıza şurup dökülmüş, düz krepli annelersiniz.

Hiçbir şeyin yok.

Hiçbir yönünüz yok.

Hiçbir sebebin yok.

Tek istediğin para.

Paranın bile kıymetini bilmezsin.

İstiyorsun ama elde ettiğinde ne yapacağını bilemiyorsun.

Bunu kıçına sür ve yut.

Ölümün burnundan dışarı.

Ve ben de senden daha az şey biliyorum.

Konuşsam bile en azından yumuşatıp dans ediyorum.

Bu, onu öylece bırakmaktan daha mantıklı.

Aptallığıma rağmen oldukça zekiyim.

Merak etme.

Ben g..deliğimi idare ediyorum.

Bok döndürme.

Tamam, bir sonraki soru, bir sonraki şiir.

Bok.

Hepinizin böyle yerlerde bulunduğunuza eminim.

Piyanodaki Adam.

Piyanodaki adam, kendisine ait olmayan bir şarkıyı çalar ve kendisine ait olmayan sözleri, kendisine ait olmayan bir piyanoda söyler. Masadaki insanlar yemek yerken, içerken ve konuşurken, piyanodaki adam alkış almadan şarkıyı bitirir, sonra kendisine ait olmayan yeni bir şarkıyı çalmaya başlar ve kendisine ait olmayan sözleri, kendisine ait olmayan bir piyanoda söylemeye başlar. Masadaki insanlar yemeye, içmeye ve konuşmaya devam ederken, alkış almadan şarkıyı bitirdiğinde, mikrofondan on dakikalık bir mola vereceğini duyurur.

Erkekler tuvaletine geri dönüyor, tuvalet kabinine giriyor, kapıyı kilitliyor, oturuyor, bir sigara çıkarıyor, sigarasını yakıyor.

piyanonun başında olmadığına seviniyor ve masalarda oturan, yemek yiyen, içen, konuşan insanlar da onun orada olmadığına seviniyor.

Bu durum hemen hemen her yerde, herkesle ve her şeyle böyledir, iç kesimlerde ise siyah gecekondu mahalleleri şiddetle yanmaktadır.

Bilirsin, bazen sokaklarda yürürüm, bilirsin, ve sanki uzanıp bir kadını yakalamak ve yapmak istiyorsun, ama uzanmadan hemen önce düşünüyorsun, neden diğer erkekler uzanmıyor ve bunun bir cezası olduğunu düşünüyorsun.

Hepimiz taranıyoruz.

Yıllar boyunca taranıyoruz.

Çok ilginç.

Ne kadar iyi tarandığımızın farkında mısınız?

Ama sonra bizi elediklerini sanıyorlar ve birdenbire onları kandırıyoruz.

Bir aydınlık günde, bir özel yerde.

Ve bacaklarını, kollarını, kafalarını kestik.

Onları nehirden aşağı doğru yüzdürürüz, güleriz, şarabımızı içeriz, çikolatalı pastamızı yeriz.

Tamam aşkım.

İşte biz hep o yoldayız.

Sadece ben değil, sen, sen, sen.

Hepimiz tecavüzcüyüz.

Hepimiz katiliz.

Sadece ben katil değilim.

Sadece, bunu başarabilir miyiz?

Bizi geride tutan şey bu.

Bence.

Ya da belki de ben yanılıyorum.

Umarım yanılıyorumdur.

Adolf Hitler gibi bütün erkeklere hayranlık duydum.

Bütün iğrenç kötü yaratıkların bir şeyleri vardır çünkü kurallara inanmazlar.

Yani öyle olması gerekiyor, bu doğru değil. Bu adamlar çıkıp "Ben yaparım" diyorlar. Yani, bilirsin işte.

Fakat onlar, onlar , onlar bütün öğretilerden kaçtılar.

Ve böylece geri kalanınız erkekler şöyle diyor: "Bunlar delirmiş.

Bunlar delirmiş.

" <i>Bu kötü adamlar takipçi çekmeye başladığında ne olacak?

Peki, eğer yeterince kötü adam yeterince takipçi çekerse ve takipçiler dünyanın her tarafına yayılırsa o zaman iyi adam olurlar.

O zaman, kötülüğü devirmek için yeni kötü adamlara ihtiyacımız var. Kötülük, çoğu insanın diğer şeyleri yapan insanlardan iyi yapmadığı bir şeydir.

Celine kötüydü.

Peki, bütün iyi adamlar kötüdür, bunu sadece insan terimleriyle kullanarak bu adamın kötü olduğunu söyleyebilirim.

Bana göre kötü insanlar iyi insanlardır.

Görüyorsunuz ya, her şey tam tersi.

Olan bitenin tam tersini görebilen herkesin istisna olduğunu düşünüyorum.

Mesela, gittiğin her yerde uzun bir sıra insan görürsün. Başka bir sıra görürsün, bir sırada elli kişi, diğer sırada dört kişi. Hangi sıraya gireceğini biliyorsun, değil mi bebeğim?

Her zaman on kişilik sıraya girersen daha iyi durumda olursun.

Ne olursa olsun?

Siyasi olarak - Sağ.

Otomatik olarak herhangi bir şekilde mi?

-Çünkü kitleler her zaman yanlıştır.

1000 kişilik bir sıra, 800 kişilik bir sıra, 50 kişilik bir sıra, 12 kişilik bir sıra, 2 kişilik bir sıra görüyorsunuz . Eğer sadece kimsenin gitmesini beklediği açık bir yer görürseniz oraya gitmezsiniz.

Hemen oraya git, işte bu kadar.

Bilgelik, kalabalığın yapmadığı her şeyi yapmaktır.

Tek yapmanız gereken onların öğrenmelerinin tamamını tersine çevirmek ve aradıkları cennete sahip olmak.

Doğrudur Evet.

-Pistte böyle kazanılır.

İşte ben pistte bu şekilde para kazanıyorum, onlar da bu yüzden kaybediyorlar.

Yani, şey, evet Bu temel bir bilgeliktir.

Kalabalık nereye giderse sen de ters yöne koş.

Onlar her zaman yanılıyorlar.

Yüzyıllardır yanılıyorlar ve her zaman da yanılacaklar.

Bakmak.

Herkesin sahip olması gerektiğine inandığım bir insan mahremiyeti duygusu var.

Ve eğer üç tane kafa kafaya gelirlerse, bu onların bileceği iş.

Şimdi, eğer dört kafayla gelirsem, bu benim işim.

Bir bakıyorsunuz ve geri dönüp diyorsunuz ki, tamam, ben patates kızartması ve soğan alacağım, biliyorsunuz.

İşte bu kadar.

Ben buna stil diyorum.

Stil çok önemli.

Bir terbiye duygusu.

Etçil, yapışkan, insan düşmanı, yaşam düşmanı alışkanlıklarımız arasında geriye hiçbir şeyimiz kalmamışsa, bütün bu çöplerin içinde az da olsa bir stil anlayışımız kalmış demektir.

Anlamalıyız ki, hepimiz öldük, hepimiz mahvolduk ama en azından bize bir bakın ve kayıtsızlıklarımızla yetinin.

ve yemeklerimizi sipariş edelim, birbirimizi rahat bırakalım.

Bu zarif bir stil anlayışı, hepsi bu.

Neden bakıyorsun?

Neden, eğer bakıyorsan yenmeye çalışıyorsun ve ben senden daha iyiyim diyorsun.

Elbette daha iyiyim.

Gözümü dikip bakmama gerek yok.

Evet?

Stil <i>her şeye <i>uygulanır.

Yazıya değil ama davranış biçimine.

Sadece bakmakla kalmıyorum, bence üslup daha önemli. Bunu her zaman kullanmayı severim: Gerçeklerden daha önemli.

Bilirsin işte, dediğim gibi.

Sabır gerçeklerden daha önemlidir, bence her şey gerçeklerden daha önemlidir.

Eğer gerçeği düşünmeye devam edersek, oraya varamayacağız.

Ama yapıyoruz, hakikatin dışında her şeyi yapıyoruz ve oraya varabiliriz.

Ama biz gerçeği aramıyoruz.

Biz her şeyi yaparız ama gerçeği yapmayız.

Anladın?

Biz gerçekle uğraşmıyoruz.

Biz tapınaklara gitmiyoruz.

Özel günlere gitmiyoruz.

Küçük odalarda oturuyoruz, perdeleri indiriyoruz, mastürbasyon yapıyoruz veya dergi okuyoruz.

İşte gerçek bu.

İşte o zaman.

İnsan ırkından ne kadar uzaklaşırsam kendimi o kadar iyi hissediyorum.

İnsan ırkı hakkında yazsam da onlardan uzaklaştıkça kendimi daha iyi hissediyorum.

İki inç harika, iki mil harika.

2000 mil çok güzel.

Yeter ki yemek yiyebileyim.

Onlar beni besliyor, çünkü ben onları besliyorum.

Ama ben onların yakınında olmayı sevmiyorum.

Kalabalık içinde birisi bana dirsek atsa bile tepki gösteriyorum.

İnsan ırkını sevmiyorum.

Ben onların kafalarını beğenmiyorum.

Yüzlerini beğenmiyorum.

Ayaklarını beğenmiyorum.

Onların konuşmalarını sevmiyorum.

Saç modellerini beğenmiyorum.

Ben onların otomobillerini sevmiyorum.

Onların köpeklerini, kedilerini ve güllerini sevmiyorum.

Deprem.

Amerikalılar trajedinin ne olduğunu bilmiyorlar.

Küçük 6.

5 deprem onları maymunlar gibi gevezeliğe sürükleyebilir Bir parça porselen kırılabilir Birlik Kurtarma Misyonu yıkılabilir.

Sabah 6'da arabalarına biniyorlar, etrafta dolaşıyorlar.

Nereye gidiyorlar?

Kalıplaşmış hayatlarına ufak bir heyecan girmişti.

Yabancı, yabancının yanında duruyor.

Gevezelik saçmalık korku kaygı korku, kaygı kahkaha Bebeğim, saksım tavanım, banka hesabım, Bu sadece bir gıdıklayıcı, bir tüy ve onlar buna dayanamıyor.

Diyelim ki şehri bombaladılar, tıpkı diğer şehirlerin atom bombasıyla değil, sıradan gişe rekorları kıran filmlerle bombalandığı gibi, her gün.

Dünyanın diğer şehirlerinde olduğu gibi her gün Eğer dünyanın geri kalanı seni sadece bugün görebilseydi Kahkahaları güneşi dizlerinin üzerine çöktürürdü ve hatta çiçekler bile buldoglar gibi yerden fırlayıp seni ait olduğun yere kovalardı.

Yani sonsuza kadar.

Ve önemli olan buradan uzak bir yerde olması.

Ben toplumun hastalıklarını çözmekle ilgilenmiyorum.

Ben dünyayı kurtarmak istemiyorum.

Kendimi kurtarmak bile istemiyorum.

Çoğu konuşmanın çok sıkıcı olduğunu düşünüyorum.

Yani, şunu yap, bunu yap, bunu yap. Bence hepimiz çok sıkıcıyız, her şeyi söylüyoruz. Kendimizi kurtarmak bile istemiyoruz, bunlar hakkında konuşmak çok sıkıcı.

Söylenecek bir şey kalmadı.

Çok sıkıcıyız .

Ölsün artık, diyorum.

Yeni bir başlangıç olsun.

Çok kötü.

İyi geceler.

Lanet şey 20 dakikadır kapalı.

Beni kandıramazsınız.

Kahretsin! Ve en güzel kısmı kaçırdın.

HAYIR.

Tamam o zaman.

İnsanlık durumunun iyileştirilmesinin kesinlikle mümkün olmadığını mı düşünüyorsunuz?

Şunu da bilin ki, bu soruyu soran herkes, cevap vermeden önce bir martini ve bir zeytin içmek zorunda kalır.

Bunu bana tekrar sorar mısın?

Yani, insanın dertlerinde ve problemlerinde hiçbir iyileştirmenin mümkün olmadığını mı düşünüyorsunuz?

acılarından başka bir Tanrı formunda kaçmalarını sağlayan, var olabilmek için daha az Tanrı gurusu ruhsal çıkışlarına ihtiyacımız olurdu .

Başka bir deyişle, eğer bütün gün bir adam tarafından yenilgiye uğratıldıktan sonra oraya sürünerek gidebileceğiniz bir ikinci Tanrınız varsa, saatte 6 veya 3 dolara 14 saat çalışıyorsunuz demektir.

O zaman sadece o adama yardım etmiş oluyorsun.

Başka bir deyişle, insanlığın kendisini biraz olsun rahatsız eden şeyden kaçmasının tek yolunun gökyüzündeki yaratıkları ortadan kaldırmak ve aşağı inip onlara bakan şeyle yüzleşmek olduğunu söyleyebilirim.

Ama onları bunu yapmaya ikna edemeyeceksin.

Bu yüzden kötü kocalarını, kötü karılarını, kötü işlerini, kötü fahişelerini, kötü çocuklarını kabul etmeye devam edecekler çünkü gökyüzünde tanrıları var.

Sonra, onlar öldükten sonra her şey ortaya çıktığında, bütün bunları onlar adına kim çözecek, anlıyor musun?

Ama öldükten sonra her şeyi düzeltmenin zamanı gelmez.

Ve şu anda bunları düzeltmek bile mümkün değil, ama hava hortumlarındaki birkaç düğüm giderilebilir.

Böylece biraz daha rahat nefes alabilirsiniz.

Ben bir guru değilim.

Keşke bunları bana yapmasaydın dostum.

Bana kadınlardan falan bahset.

Arkadaşlığa ihtiyaç duyduğumu hissettiğim tek zaman, bir hatunun bana arkadaşlık teklif etmesidir.

Yani, bilirsin işte, seni onlara alıştırıyorlar.

Bilirsin işte, uzun kızıl saçlı, ortalıkta saçlarıyla dolaşan bir orospu.

Aynada kendine bakıyor.

Ruj sürmek, konuşmak.

Gittikleri zaman boşluğu onlar oluşturuyor.

Ama gerçek anlamda bir boşluk değil bu, anlıyor musunuz?

Yapmaya çalıştığınız şey, gidenin yerine geçecek birini bulmaktır.

Ama bu sen değilsin.

İşte sana bunu inşa ettiler.

İstedikleri vizyon.

Ama altı yedi gün, iki üç hafta kalırsa iyileşir, kimseye gerek kalmaz.

Bir yedeğe ihtiyacınız yok.

Bu, sadece bir serap ya da ihtiyacınız olduğunu düşündüğünüz birisi, anlıyor musunuz?

Ibsen'in " En güçlü adamlar tanrısızdır" sözüne katılıyorum .

Sanırım Ibsen'di.

Değilse, bunu söyleyen kişi iyi bir beyefendidir.

Yani tanrılardan bahsettiğinizde, çoğunlukla şansınızla ilgili oluyor.

Ve şanstan çok sık bahsediyorsunuz.

Şans.

Şans.

Ve, şans eseri, yüzyıllardır buna devam edebiliyoruz, bu yetenekle, koşulların ve birisinin size baktığı belirli bir noktada bulunmanın birleşimidir.

Hepsi bu kadar.

Başka söyleyecek bir şeyim yok.

Sizce 'Hayır' diyen çok insan var mı?

Çalıların altında keşfedilmemiş bir yetenek yok.

Sadece orada değil.

Aslında zaman geçtikçe doğal yaratıcı yeteneklerde bir azalma görülüyor.

Sanırım yeryüzündeki sayıların ezilmesinden kaynaklanıyor.

Ve ayrıca hepimizin televizyon, gazete, iletişim gibi şeylerle daraltılmış olmamız gerçeği.

İletişim yeteneğin en büyük yok edicisidir, çünkü herkesi birbirine benzetir.

bir çocuk olarak orijinal olmaya başlamanın tek yolu, onu bu iletişim güçlerinden mahrum bırakmaktır.

Ve bunu yapmanın tek yolu zalim anne babanın altı ay boyunca yerin altına gömülmesi veya benzeri korkunç bir şey.

Zeki çocuk zeki olmayı öğrenmiş olduğu için zeki olamaz.

Görüyorsunuz ya, ona ne yapması gerektiğini söyleyen bütün bu güçlerin karşılığı o olmalı.

Bir çocuğun birey olabilmesi giderek zorlaşıyor, çünkü giderek daha fazla tek parça haline geliyorlar.

Yani zaman geçtikçe daha da zorlaşacak.

küçük yerlere bakmamız gerekecek ve sonra... Tamam, bu çok kasvetli geliyor ama hepsi bu.

Dehanın şansı giderek azalıyor.

Diğerleri ise giderek daha da arttığını söylüyor.

Ama aynı dehadan bahsediyorlar, görüyorsunuz ya, İdi Amin, Adolf Hitler, Charles Bukowski gibi gerçek dehalar giderek azalacak.

Başka sorularınız mı var?

Işığın arkasında bir şey var.

Şeytanın yüzü.

Genel olarak, dört yaşına kadar özgürsünüz.

Ve sonra beş civarı, sonra ilkokula gidiyorsun ve bunamaya ve çözülmeye başlıyorsun.

Yönlendirilip bölgelere itildiler.

Bireyselliğiniz ne kadarsa onu kaybedersiniz, eğer yeterince varsa elbette bir kısmını korursunuz.

Ama çoğumuzun buna gücü yetmiyor, yarışma programlarını falan izliyorsunuz.

neredeyse bir iyilik hissiyle çalışıyorsunuz .

Sanki bir şey yapıyormuşsun gibi.

Ve evliliği bir zafer gibi yaşarsınız, çocuk sahibi olmak da bir zafer gibi yaşarsınız.

Ama çoğu insanın yaptığı şeylerin çoğu tam bir eziyettir.

Evlilik.

Doğum.

Çocuklar.

Başka yapacak bir şeyleri olmadığı için bunu yapmak zorunda kalıyorlar.

Bunda ihtişam yok, buhar yok, ateş yok.

Çok, çok düz.

Ve yeryüzü onlarla doludur.

Üzgünüm ama ben olayı böyle görüyorum.

Gururlu Zayıf Ölüyor Süpermarketlerde emekli maaşı alan yaşlı insanları görüyorum; zayıflar, gururlular ve ölüyorlar, ayakta açlıktan ölüyorlar ve hiçbir şey söylemiyorlar.

Çok eskiden, başka yalanların yanı sıra, onlara sessizliğin cesaret olduğu öğretilmişti.

Şimdi, ömür boyu çalıştıktan sonra enflasyon onları tuzağa düşürmüş durumda.

bakınırlar , bir üzüm tanesini çiğnerler.

Sonunda küçük bir alışveriş yaparlar, bir günlük para. Onlara öğretilen bir yalan daha: Çalmayacaksın.

Çalmaktansa aç kalmayı tercih ederler (bir üzüm onları kurtarmaz) ve küçücük odalarda pazar ilanlarını okurken açlıktan ölürler. Uzun saçlı genç sarışın oğlanlar tarafından pansiyonlardan çıkarılıp sessizce ölecekler, onları içeri kaydırıp kaldırımdan çekecekler, Vegas'ı, amcığı ve zaferi düşünen yakışıklı oğlanlar.

Sıralama şu şekilde: Herkes önce balın tadına bakacak, sonra da bıçağı yiyecek.

İşte burada yaşadım, içtim, hikayeler ve şiirler yazdım ve bir sürü sorun yaşadım.

Sanırım dertler hikayeler yaratıyor, biliyor musun?

İşte bu kadar.

İşte burası, burada çok iş yaptım.

Harika.

'Kadın'ı buraya yazdınız ve 'Kadın'ın çoğu burada geçiyor.

Birçoğu buradaydı, hatta sanırım hepsi bir zamanlar buraya geldi.

Çok sayıdaydılar .

İyi ve kötü, çoğunlukla kötü.

Ama bundan bir kitap çıkardım.

Hepsi bu kadar -Uçak.

Çok sayıda uçak.

Polisler helikopterleriyle başımızın üstünde daireler çizer, ışığı aşağıya tutarlardı . Helikopterler bizim evimizin etrafında daireler çizerdi, bilirsin, dışarı çıkıp onları çıplak ve pis pis bakardık.

Çok güzeldi.

"Hayır! Seni öldüreceğim !" derlerdi: Dinlerdim, cam kırılma sesleri duyardın, gece boyunca cam kırıklarının uçuştuğunu görürdün.

Çığlıklar duyardın ama polisin asla gelmediğini bilirdin.

İki üç saat kadar sürüyordu.

Ve sonunda tek bir ses susardı, böylece birinin ya öldüğünü ya da telefon direğiyle kıçına tekmeyi yediğini bilirdiniz, ama bilirsiniz, istediklerini elde ederlerdi.

Yani, San Pedro fena değil ama o ilginç geceleri de özlüyorum biraz.

Ben polislerin o tür durumlarda hiç gelmemesini her zaman sevdim.

Şimdiki büyük abartı, bütün dedikoduların, yani bütün ileri gelenlerin yeraltı dünyasından geçen bir mesajın olduğunu ortaya çıkarmak.

Şimdiki büyük mesaj Liz Taylor'ı eskiden olduğu noktaya geri getirmek.

Şimdi bütün abartı ve propaganda Elizabeth Taylor'ın harika ve güzel bir kadın olduğunu söylemek.

O, tüm zamanların en muhteşem yaratığıdır.

Şimdi, bütün bu abartı, bütün medya bunu yapmaları gerektiğini söyledi ve yapıyorlar.

Birdenbire gazeteleri okudum ve Tanrı diye düşündüm! Bir tür süper tanrıça olmalı.

Onun oynadığı tüm filmler gerçekten berbattı, bir tanesi hariç, bilirsin, 'Kim Korkar Virginia Wolfe'dan?

' Ah, bunu okudum.

Aaa, bir şeyi kaçırdım.

Sonra, J.'den bir alıntı bile var.

D.

Salinger.

"Şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadın.

"Ve bilirsin, ben çocukken, 61 yaşındayım, onu çocukken gördüğümde , tamam, gördüm.

Ben o kadının çok çirkin olduğunu düşündüm.

Yüzü çirkin.

Gözleri çirkin, ağzı çirkin.

Ve ben her zaman Elizabeth Taylor'ın gördüğüm en çirkin kadınlardan biri olduğunu düşünürdüm.

En uğursuz, şeytani, kavrayıcı, iğrenç olan oydu . Her şeyi kavrayan dişi yaratığın örneğiydi çünkü dudakları da biraz öyle oluşmuştu.

Kaşları biraz şöyle, gözleri biraz şöyle, saçları biraz şöyle.

Bunun güzellikle alakası yok.

Bunun çenenin ve kulakların nerede olması gerektiğine dair matematiksel denklemle ilgisi var.

Güzellik hiçbir şeydir.

Bir şeyin fikridir.

Tanrılar güzellik vermez.

Tanrılar güzellik vermez.

Fiziksel güzellik diye bir şey yok.

Yani o aptal bir kadın.

Aman Tanrım, beni hasta ediyor.

Üzgünüm.

Ve bunu söylediğim için beni dava edebilir.

Ben bunun üzerinde duracağım.

Al ve hemen giy, dediğim gibi.

Elizabeth Taylor'a gideceğim, sen çirkin bir kadınsın.

Ve biz senin çirkin misin, güzel misin diye mahkemeye gideceğiz.

Jüri senin güzel olduğunu söyleyecek.

Ama bu yerin ötesindeki her yerin tanrıları senin güzel olmadığını bilecek.

Sen sadece kulakların belli bir şekilde oluşmuş.

Ağzınız belli bir yapıya sahip.

Gözlerin belli bir yapıya sahip.

Ama sen güzel değilsin, Elizabeth Taylor.

Sen hiçbir şey değilsin.

Çok güzel.

Milyonerler, siz, yüz yok, yüz yok, hiçbir şey yok, hiçbir şeye gülmüyor, size söyleyeyim, daha iyi amaçları olan, gözlerinde hâlâ bir ışık olan, seslerinde bir miktar duyarlılık bulunan aptal ayyaşlarla gecekondu mahallelerinde içtim ve sabah olduğunda hastaydık ama hasta değildik, yoksulduk ama aldanmıyorduk, yataklarımızda geriniyorduk ve öğleden sonraları milyonerler gibi kalkıyorduk.

O yerlerde insanlar birbirine daha yakındı.

Kapı çalınır, birisi paylaşmak istediği bir şişe bulur.

Evet, çok doğru.

Neredeyse hiç konuşmayacağım bir geceydi çünkü ben o şekilde konuşuyordum.

Orada hiçbir gece içkisiz kalmazdınız ve eğer içkiniz yoksa mutlaka birileri gelirdi.

Sanırım neden böyle yaptılar, bilmiyorum.

Ama öyle oldu ki Birçok gece orada yatarken şöyle derdim: "Tanrım, ben ne-" Hiç param kalmamıştı, biri kapıyı çalardı, bir kapı açılırdı ve elinde bir şişeyle bir el belirirdi.

"Nasılsın Hank?

”

"Hey! İçeri gel.

"Sonra içmeye başlıyorsunuz , hemen ardından bir başkası geliyor, hemen başınızı kaldırıp bakıyorsunuz, odada 3 veya 4 kişi var.

Küçük bir oda.

Ve birdenbire insanlar parasız kalmaya başlıyor .

Şarapları bitti.

Kimisi çeyrek alıyor, kimisi bir dolar.

Birisi koridorda koşuyor, Çok geçmeden birisi yere yığılıyor.

Daha fazla şarap şişesi var.

Çok geçmeden herkes sigara içmeye, içki içmeye, konuşmaya başlıyor, radyo açık.

Herkes sarhoş.

Böyle bir şeyin bu mahallede olabileceğini hayal edebiliyor musunuz?

Hadi.

Oldukça ilginç.

Peki fakirler 75 sente sahip olmakla hiçbir şeye sahip olmamak arasındaki fark nedir?

Bilirsin, bunu birine verebilirsin ya da paylaşabilirsin, bilirsin.

Çok güzel.

Stil.

Stil her şeyin cevabıdır.

Sıkıcı veya tehlikeli bir şeye yaklaşmanın yeni bir yolu.

Sıkıcı bir işi üslupla yapmak, tehlikeli bir işi üslupsuz yapmaktan daha iyidir.

Jeanne d'Arc'ın tarzı vardı.

Vaftizci Yahya Mesih.

Sokrates.

Sezar.

García Lorca.

Stil farktır.

Bir yapma biçimi, bir yapılma biçimi .

Altı balıkçılın sessizce bir su birikintisinde durması ya da senin beni görmeden banyodan çıplak bir şekilde çıkman.

Ben bencil, deha odaklı, uyandığında kendini bir sümüklüböceğe benzeyen karakterlerden değilim.

Ben daha çok çok yavaş, kolay bir yaratığım.

Gerçekten hiçbir şey yapmak istemiyorum.

Sabah uyandığımda, yatakta üç dört saat daha yatmak istiyorum.

yapmak istediğim hiçbir şey yok , hatta daktiloya doğru yürürken, bir yazar olmam gerektiğini fark ediyorum, çünkü biliyorsunuz, bundan para kazandım.

Daktilonun görünüşünü bile sevmiyorum.

Bazen günlerce uzak kalıyorum, sanki eskiden yaptığım işlermiş gibi geliyor.

O lanet şeyin başına oturduğum anda birkaç şişe şarap içmiş oluyorum.

Birkaç şişe Eh ! Yarım şişe şarap, şey uğuldamaya başlar ve kelimeler çıkmaya başlar .

Bilirsin işte, patlamış mısır taneleri gibi.

Yani öyle, öyle değil. Benim için bencillik yok , yapmıyorum .

Bir şey bana bunu yapıyor.

Görmek.

Ben de içeri girdim ve işte hediye.

Merhaba bebeğim.

Ve öyle oluyor.

Bu sadece sahte bir tevazu değil, kendiliğinden oluşuyor.

Ben sinirlendim.

Kafam karıştı.

Sanırım ben sadece hayvan pazarlarından, demiryollarından ve postaneden gelen iyi bir çocuğum.

Cumartesi günü 60. doğum günümde olduğumu düşünüyorum. On yıl önce Alameda Caddesi'nde posta memuru olduğumu ve mektupları bu tür yuvalara yerleştirdiğimi biliyor muydun?

On yıl içinde Almanya, Norveç, Fransa, Hollanda, İtalya ve İngiltere'de eserlerim yayımlandı.

Biliyorsun, daha fazlası.

Altı yedi tane daha sayamam.

Ne oldu?

Bilmiyorum evlat.

Sanırım kelimeleri olması gerektiği gibi yazdım .

Ve bu beni çok korkutuyor çünkü hayır diye düşünüyorum.

Birazcık şansın yaver gitti, aynı zarafetle devam edebilir misin?

Çok zor bir sınav.

Yani tamam, yakında 60 olacağım, 61, 62, 67, 73 olacağım.

Yakında 83, 85, 89 olacağım. 92 yaşında hala yazmaya devam edecek miyim?

Az önce amcamdan haber aldım, 93 yaşında.

"Umarım sağlığın iyidir, Henry." dedi.

"Louisa ve ben iyi durumdayız, sadece dizlerimiz ağrıyor.

"Belki de acı çekiyor olacağım-acıyan dizlerim hakkında yazacağım.

93 yaşında .

Umarım hayır.

Umarım çoktan ölmüş ve gitmişimdir.

Deprem Amerikalılar trajedinin ne olduğunu bilmiyorlar.

Küçük 6.

5 deprem onları maymunlar gibi gevezeliğe sevk edebilir.

Bir parça porselen kırıldı. Union Rescue Mission sabah 6'da düştü.

Arabalarına binmişler, hep birlikte geziyorlardı.

Nereye gidiyorlar?

Kutulanmış hayatlarına bir parça heyecan girmişti.

Yabancı, yabancının yanında duruyor, gevezelik ediyor, saçma sapan konuşuyor, korku, kaygılı korku, kaygılı kahkahalar Bebeğim, saksılarım.

Tavanım, banka hesabım.

Bu sadece bir gıdıklayıcı, bir tüy ve buna tahammül edemiyorlar.

Diyelim ki şehri bombaladılar, tıpkı diğer şehirlerin atom bombasıyla değil, sıradan gişe rekorları kıran filmlerle her gün bombalandığı gibi.

Dünyanın diğer şehirlerinde olduğu gibi her gün.

Eğer dünyanın geri kalanı bugün seni görebilseydi, kahkahaları güneşi dize getirirdi.

Ve hatta çiçekler bile buldoglar gibi yerden fırlayıp seni ait olduğun yere, her neredeyse oraya kovalardı.

ve önemli olan buradan uzak bir yerde olması.

||

****

41891||6803554|| New Yorker, Atlantic Monthly ve Harper's Bazaar'da kısa öyküler okumaya başladığımda. Bu arada, Atlantic'in yakın zamanda kapandığını düşünüyorum ve kapanmalıydı. Tüm bu temiz, sıkı bir şekilde yazılmış nazik acı öykülerini okurdum ve şöyle derdim: "Bunlar boktan şeyler değil, hiçbir şey hakkında yazmıyorlar.

Bunlar sadece ”

" Etkili, çok az eğitim almış, çok küçük insanlar, hassas konularda yazıyorlar ama aslında hiçbir şey yazmıyorlar.

" Biliyordum.

Ben de yazmaya çalışmaya devam ettim.

Sonunda Story Dergisi'yle anlaştım .

Sonra hâlâ hazır olmadığımı anladım.

O zaman yeterince yaşamadığımı biliyordum, her ne kadar s..lmiş ve dövülmüş olsam da.

Sonra bir kadın ajanla tanıştım, bana mektuplar yazdı, Greenwich Village'da yaşadığımı, o sırada Greenwich Village'da yaşamamam gerektiğini söyledi.

New York'a yeni inmiştim, parmağımı haritaya koyup " Ne yazık ki New York'a indi." dedim .

Bana bu nazik küçük notu yolladı.

Bir ajansın nazik, ukalaca küçük bir notu.

"Sevgili Charles Bukowski, Story Magazine'deki hikayenizi çok beğendim"

"Ben sizin temsilciniz olmak istiyorum.

Benimle filan yerde bedava yemek ve içki içmez misin?" Barbet, bunu daha önce de duydun, içtiğimde sana söylemiştim ama doğru, aynı şey geçerli.

Ben de ona şöyle bir cevap yazdım: "Sayın Hanımefendi, henüz hazır değilim.

" İşte bu kadardı.

Eğer benim menajerim olsaydı, onunla içki içmek için buluşurdum ve bir şeyler uydurabilirdim ama beni bir şekilde kasvetli saçmalıklara, hazır olmadığım saçma sapan yazılara sürüklerdi.

Ben de şehirden ayrıldım, bir yere doğru yola koyuldum.

Yolda.

Kerouac'ı severim.

Yola çıktım, çünkü gidecek başka yerim yoktu.

Ben sadece her şey çirkin olduğu için devam ettim.

Yani benim için hiçbir zaman gidecek yer yoktu, inecek yer yoktu, hiçbir şans yoktu, asla.

Bir şans beklemiyordum, hatta bir şans bile istemiyordum.

Tek istediğim bir yerlerde küçük bir oda bulup, bir şişe şarap bulup içmeye başlamaktı .

Belki bir hafta iş bulup, 3-4 gün, 4 gece içki içip, işlerden, işlerden, her şeyden uzaklaşıp özgür hissedebilirsiniz.

sonra geri dönüp benim yapmam gerekeni yapmaya çalışacağım.

Yapılacak pek bir şey yoktu.

Ben de yeni bir işe girerdim.

İşlerine ilgi duyan tüm bu insanlarla birlikte olurdum, bilirsin.

"Ah evet! Ah!" Bilirsin işte.

Benim hiç öyle bir şeyim olmadı, biliyor musun?

Nereye gideceğimi ben seçerdim, haritayı açardım, gözlerimi kapatırdım ve parmağımı bırakırdım.

Şöyle derdi: St.

Louis, New Orleans, Savannah.

Ben de otobüs bileti alıp gidiyordum ve cebimde çok az parayla bir kasabaya varıyordum.

İlk yapacağınız şey bir pansiyon veya üzerinde "Kiralık Oda" yazan bir şey bulmaktır.

Sonra ev sahibini geçince, onurlu davranmak zorundasın.

Ve içeri giriyorsun, sanki "Evet, oda arıyorum" diyorsun. Bir aptal gibi davranıyorsun, yani "Ah, 4 dolar olacak."

Haftada 50.”

"Ne yapıyorsun, ah?"

"Şey, şey"

"Ben bir gazeteciyim ve serbest yazarım ve uh"

"Bana gelecek bazı çekler var"

"Adresi tam olarak yakalayamadım ve uh"

"Evet, yazarım."

"Ah, yazıyorsun, evet.

"Ben de: "Evet" diyorum.

"Yani, merdivenlerden yukarı çıkıyorsun, onun kıçını takip ediyorsun.

Birinin çok güzel bir kıçı vardı, yanına gittim ve dedim ki: Keşke onu kendime aşık edebilseydim.

Yazarmış gibi davranıp onunla sevişeceğim ve bana yemek yapmasını sağlayacağım.

Hiçbir zaman yazmak zorunda kalmayacaktım, sadece yazıyormuş gibi yapacaktım.

İşte böyle şeyler.

Thurber'in gözünden her şey bana iyi görünüyor, ister resim olsun, Thurber'in zamanımızın en az tanınan dehalarından biri olduğunu düşünüyorum.

tanınan güçlerden biri olan kelimeden nefret ediyorum. Biliyor musun?

O kelimeyi hep kullanmak istiyorsun ama kullanmaya utanıyorsun.

James Thurber zamanının o kadar ötesindeydi ki, onu unuttular ve yaklaşık 75 yıl sonra onu tekrar tanıyacaklar.

O adam gerçekten kadın-erkek durumunu çok iyi biliyordu.

Bir kadınla yaşamış olmalı ve bunu anlamış olmalı ve hala onunla yaşıyor olmalı.

Çok mükemmel.

"Thurber'ı ne zaman okudun?

Teksas'tayken o park bankı neydi?

"Hayır, hayır.

Kenyon Review'u falan okuyordum.

Thurber'ı bir yerlerde okumuştum.

Ucuz bir oda, ucuz bir yer, ucuz bir şehir bilmiyorum.

Ucuz kasaba diye bir şey var mıdır?

Ama açlıktan ölüyorsan, züppelerin yazılarını okumayı çok seversin, bilirsin.

Kenyon Review, Goss ve diğerleri.

Onlar park bankındaki çocuklardı.

El Paso'daki park bankından indiğimde, bilirsin, toz içinde olurdum ve tozları vücudumdan temizlerdim. Kütüphanedekiler de sana şöyle bir bakarlardı.

Çok küçük bir kütüphane.

O zaman öyleydi.

El Paso'da.

Çok karanlık bir yer, sabah 10 civarı içeri giriyorsun, tozunu alıyorsun ve kütüphaneci sana bakıyor, ama bir masaya oturuyorsun, bir kitap seçiyorsun, yani neredeyse onun gibi oluyorsun, biliyorsun.

yazdığım yer burasıydı, <i>Dosty nasıl telaffuz ediliyor?

Dostoyevski mi?

-Dostoyevski.

Dostoyevski'nin 'Yeraltından Notlar'ı.

Bu çok güçlü bir kitap.

Bunu okuduğumda "Eğer buna yakın bir şey yazabilirsem" dedim.

"Eğer o adama yakın bir şey yazabilirsem, bir şeye yakın olmuş olurum.

" Bilirsin.

Hepsi bu kadar <i>Yani başından beri bir yazardın.

Yani sen öyle istiyordun.

Evet, ama bilirsin, yaklaşık 2 veya 3 ay önce kapanan Atlantic Monthly'yi açtığımda, kısa öyküler okuyordum, onlar sadece süt ve baldı.

Bir yerde aniden bir parıltı belirirdi.

Bir iki düzgün cümle, hepsi bu.

Bu bir hileydi.

Ben dedim ki, benim için hiç şans yok dostum.

bir işe girip orada içki içip ölmeyi bekleyeyim bari .

Ben de diyorum ki, bir kadınla yaşamak, bir aile kurmak istemiyordum.

Dedim ya, kasabadan kasabaya dolaşıp, iş bulup, içip öleceğim.

Ama sen kitapları odaya getiriyordun. Ben de odama getiriyordum. Bir odada ev sahibesi şöyle diyordu: "Aşağıdaki herkesi uyandırdığını biliyorsun.

"Ben de: "Nasıl yani?" derdim.

Çok kitap okuyor olmalısın" derdi .

"Ben de diyorum ki: "Neden peki?

"Diyor ki: "Çünkü her gece,"

"Uyumalısın ve uykun boyunca bunu duyuyoruz"

"Çat! Çat! Çat!"

"Kitapların teker teker yere düşüyor, herkesi uyanık tutuyorsun.

"Ben de: "Ah, özür dilerim" dedim.

"Ama aynı zamanda hem içiyordum hem de kitap okuyordum.

Ve dergilerin reddettiği kısa öyküler yazıyordun.

-El baskısı.

Çünkü eskiden bir daktilom vardı ama hiç uzun süre kullanmadım çünkü çoğunlukla içmeye yetecek kadar para biriktirmek için ipotek ettirirdim.

Kira için değil, bara gitmek istiyorum ya da bir şişe almak istiyorum.

Yani, tüm kısa öykülerimi elle bastırdım ve şakalarımı yazdım , haftada 5 veya 6 mektup yazıyordum, o günlerde haftada 5 veya 6 kısa öykü yazardım.

Kısa ve elle basılmış olmalarını ve yeterli sayıda pul bulup onları bir zarfa koyup iadeli taahhütlü olarak geri gelmelerini isterdim.

Atlantic Monthly ve diğerleri.

Ben de John Martin'e bundan bahsettim.

"Ne oldu o kısa öykülere?" dedi.

"Ben de dedim ki: "Attım onları.

" Dedi ki: "Ah!" <i>Neden?

Neden attın onları?

-Muhtemelen iyi olduklarını düşünüyordu. Hiçbir şansının olmadığını biliyordum . Bir dergiyi, Atlantic Monthly'yi açtığınızda ve ilk satırda şöyle yazdığında: "Sıcak bir bahar günüydü.

Bayan Gilli-McGillicuty'nin kızı yürüyordu ”

"Central Avenue ve yağmur yağmaya başlamıştı" bu tür şeyleri bastıklarında benim türümden şeyler yazmaya çalışıyordum.

Sağ?

Ben de vazgeçtim ve içmeye başladım.

Ben bunun sebebinin valizde olmaları ve taşınamayacak kadar ağır olmaları olduğunu düşünmüştüm. Aman Tanrım.

Yani, bilirsin işte, bir şey yazdıktan sonra zaten ona olan ilgini kaybediyorsun.

Mesela Barfly bile olsa, beni affedin.

Ne yazarsanız yazın hemen ilginizi kaybedip bir sonraki konuya geçiyorsunuz.

Yayımlanmazsa çöpe atmanız çok daha kolay olur.

Her zaman bir sonrakine, bir sonraki şeye, bir sonraki şeye bakıyorsun.

Bazı hikayeleri gazete parçalarına, ya da mumlu kağıtlara yazdın. Bir şey.

Az önce Atlanta'da teneke bir kulübede gazetem vardı.

Aslında bu sadece yazarların otomatik yaptığı bir şeydi.

Başka yapacak bir şeyim olmadığı için bir kalem veya tükenmez kalem bulup gazetelerin kenarına yazıyordum.

Çünkü ben ağını ören, ne yapacağını bilmeyen bir örümcek gibiyim.

Çok acınası.

Atlanta'daki bu küçücük kulübede ne kadara yaşıyordum, haftada bir buçuk dolar.

Yerde bulduğum gazete kağıdının kenarlarına kalemle yazıyorum.

Doğal bir yazardan bahsediyoruz.

Ne oluyor yahu! Ben de oradayım işte.

Yani oldukça acınası ama bir o kadar da otomatik.

Bu da hoş bir şey aslında, biliyor musun?

Yapman gereken şey bu, o yüzden yaparsın zaten.

Çok uzun sürmedi.

Ve bunu altı ay veya buna benzer bir süre gibi yapıyorum.

Aslında muhtemelen iki veya üç geceydi.

Aslında bu durum ara sıra oluyordu.

Yatla geziyorduk, iki üç gece sonra geri geliyordu.

Bir hafta sonra tekrar yatla denize açıldık.

Ve bunlar ucuz fahişelerdi.

Adamın çok parası vardı ve iyi bir kadını değerlendirme imkânı yoktu.

Alvarado Sokağı'ndaki ucuz fahişeleri alıp yatıyla gezdiriyor.

Ve ucuz fahişelerden biri de birlikte yaşadığım kız arkadaşımdı.

En ucuzu oydu.

Ya kimseyle yatmadı ya da yatmadığını iddia etti.

Sadece sarhoş olmak için seks yaptığını iddia etti ama bilmiyorum.

Sanırım öyle yaptı çünkü hiç parası olmadı.

Ama neyse, nasıl dolandırılacağını bilmeyen düşük sınıf bir fahişem vardı ve ara sıra Catalina'ya gitmeye çalışırken uyanırdık ve bir kolu vardı, adını vermeyeceğim ama teknesinin adı The Wilcam'dı.

Dışarıda hava güzeldi.

Çok fazla içki vardı ve üç kadın vardı, kendi kadınlarım da dahil olmak üzere onun üç kadınını da becerdim.

Ve, zavallı bir adamın bu güzel yatta olması biraz garipti, bilirsin, Benim zihnim her zaman olan her şeyi kabul eder, bilirsin.

Kabul ediyorum, o yüzden benim için garip değil, sadece olması gereken bir şeydi.

Tıpkı daha sonra bir milyonerle evlenmek gibi, bu da gerçekleşti.

Kabul ediyorum.

Yani, sadece yat oradaydı, biliyorsun.

Oldu.

Güzeldi, sadece geceleri dışarısı soğuk oluyordu.

Demir atıp sarhoş olurdu.

Direksiyonu kullanamıyordu.

Üç kadınım olurdu Ve derlerdi ki: "Ah, üşüdüm, Hank.

"Sanki biri gelip yanıma sokuluyor ve ben de onu beceriyorum.

Diğeri gelip bana sarılırdı ve ben onu becermeye çalışırdım, üçüncüsü gelip bana sarılırdı ve ben onu becermeye çalışırdım ama beceremezdim.

Hepsi benimle aynı ranzada yatmak istiyordu.

"Üşüyorum.

"Sanırım o günlerde lezbiyenlik bu kadar yaygın ve açık değildi, yoksa bir yatakta yatıp beni rahat bırakırlardı.

Biliyorsun ki bu da aynı şekilde iyi olurdu, yani Evet, bu oldu.

Garipti.

Fabrikalardan uzak durmanın faydası var, biliyor musun?

Evet, ara sıra Henry Miller'dan bahsediyorsun.

Ona karşı ne hissettiniz?

Çok fazla değil, aslında Henry Miller'ı okuma konusunda çok şanssızdım.

Sanırım onun en kötü kısımlarını okudum. Bir keresinde Teksas'ta seyahat ederken bir yerde inip kitaplarından birini aldım.

Okumaya başladım ve uyuyakaldım. Birçok kişi bana şunu söyledi: "Sen ve Henry Miller, ondan esinlenmiş olmalısınız veya ondan hoşlanmış olmalısınız.

" Ama bana göre bu bir eleştiri gibi geliyor.

Onu bir türlü yutamadım.

Sanırım o, ara sıra yıldızlara veya felsefeye fazla meraklıydı.

Ben onun düz yazılarını, okuduğum az kısmını beğendim.

Bilirsin, "Joe'nun kocaman bir penisi vardı" dediğinde.

Joe, Mary'nin içine pipisini soktu."

"Ve seviştiler.

Joe'nun büyük bir penisi vardı.

"Bu hoşuma gitti, bak anlayabildim.

Koç ve Balık burçlarına girdiğinde ve uh.

.

bütün bu ultra-zihinsel yolculuklar.

Ben değilim, aklım yok.

Ben de onu orada bıraktım.

Celine, Hemingway, Dos Passos.

İyi, güçlü çocuklar.

Ben toprağa yakın kaldım.

Bunun sırrı, birbiri ardına basit satırlar yazmaktır.

Gertrude Stein bunu öğrendi.

Dedi ki, bilirsin: "Gül güldür, güldür."

"Biz o eski lafı biliyoruz.

Ancak Gertie'nin sorunu , yalnızca iki veya üç satır yazabilmesiydi .

Sonra Hemingway geldi ve sadece iki veya üç bin satır, yani 230.000 satır yazabildi.

Sonra sıkıcı olmaya başladı.

Ama işin sırrı hala çizgide.

Sırrı aynı zamanda sınırlamada, keyifte ve çizgideki enerjidedir.

Yani, yapmaya çalıştığım şey basit bir çizgide kalmak ve aynı zamanda bir mizah duygusu katmaktı, tıpkı bir koro kızının dansı gibi, bacaklarını yukarı kaldırıp biraz amlarını göstererek ama çok fazla değil, bilirsiniz.

Yukarı ve aşağı, bilirsin.

Ve sahneden atlıyorlar ve karşılarında yeni bir ekip çıkıyor.

Yapmaya çalıştığım şey basit bir çizgi kullanmak ve aynı zamanda sanat yoluyla bir kahkaha patlatmak.

Yaratma yoluyla gülme.

Yaratılış o kadar da ciddi bir şey değil.

Yaratılış o kadar da ciddi olamaz, yoksa uykuya dalarız.

Şimdi ne olması gerektiği hakkında konuşurken uyuyakalıyorum.

Bu filmdeki tek şey, tek şey o trajik, bilmiş, bunak yüz.

Bunu herhangi bir yerde görsem: "Bu adam ne diyor?" derdim.

"Onu duymak istiyorum."

"Muhtemelen bir şeyler biliyordur.

"Ne yazık ki öyle.

Kimse 18, 19 yaşında değil. Herkes iş buluyor.

Günde 8 saatlik bir çalışmanın içine giriyorlar.

Herkes bunu yapıyor.

Ya kimyagersindir ya da doktor.

Sen bir avukatsın, sen bir nakliye memurusun.

Sen bir film yapımcısısın, sen bir kameramansın.

Aynı aptalca şeyi tekrar tekrar yapıyorsun.

Ne olmanız gerektiği konusunda bir kısıtlamaya takılıp kalırsınız ve başka seçeneğiniz kalmaz.

Sonunda olman gereken şeye dönüştürüldün ve eritildin.

Bundan hoşlanmadım.

Ve ben 8 saatlik işi sevmedim.

4 saatlik işi bile sevmedim, halbuki iş bulamıyordum.

Bu yüzden hiçbir şey yapmaktansa açlıktan ölmeyi ve ıssız bir yerde yaşamayı tercih ettiğime karar verdim .

Sonra etiketlenen her şey ol.

Yani elli yıl boyunca kimliği belirsiz bir korkuluktum ve şimdi yazar olmam gerekiyor.

hangi 12 dile çevrildi ?

13, bilmiyorum.

Kanser tüm Avrupa'ya yayıldı ve artık her yerde ünlü olmam gerekiyor ama burada, Amerika'da değil.

Nedenmiş?

Çünkü tanrılar beni aşırı şişman kafadan korumaya karar verdiler.

Beni temiz ve iyi tutmaya karar verdiler ki, onların tüm alanlarında çalışmaya devam edebileyim.

Hepsi bu kadar.

Bunun dışında, Avrupa her zaman ve en azından kültür, duygu ve bilgi açısından Amerika'dan 100 yıl önde olacak. Biliyorsunuz, hepsi şöhretin en büyük orospu olduğunu söylerdi, ya da buna benzer bir şey, biliyorsunuz.

Ama şöhret de iyi bir testtir çünkü gerçekten gücünüz ve cesaretiniz varsa, ve sonra o bebeğin yanından geçip gidebilirseniz size şöhret verirler, son rötuşu yapmış olursunuz.

Ve bu çok iyi bir test.

Henüz çok ünlü değilim.

Ama bunun üzerinde çalışıyorum ve sanırım başarısız olacağım.

Ama olsun, sorun değil.

Vizon! Minksy gel buraya.

Ah.

Bebek.

Nedir?

Ama ilk hikâyeniz Story Dergisi'nde yayımlandı.

'Bir Hikayenin Hikayesi' ya da 'Reddedilme Belgesinin Uzun Sonrası' adlı bir şeydi. Böylece büyük başarıya ulaştım.

O zamanlar çok büyük bir dergiydi.

Evet, entelektüel ve ruhsal olarak öyleydi ve Story Magazine'de yayımlandığınızda edebi bir deha olmanız gerekiyordu.

Yani eğer o sayfaları yaptıysan orada olman gerekiyordu.

Ve bir sonraki hikayeyi de mi okudular?

Hayır, bir tane daha göndermedim.

Portfolio'ya bir tane daha gönderdim, Portfolio'dan Caresse Crosby.

O aldı.

Henry Miller ve diğer çocuklarla oradaydım.

Yani yayımlandığınız andan itibaren bıraktınız mı?

-Evet.

İki kez, çok 'büyük' şeylerde, bıraktım.

Peki Barbet'in yabancının hayatını seçme sorusuna ne diyorsunuz?

yapmış gibi görünüyorsunuz .

Bunu yapmaktan nefret ediyorum ama sanırım o kelime kulağa ne kadar aptalca gelse de daha fazla gerçek arıyordum, o zamanlar sadece 'tanınmış' bir yazar olmak istemiyordum.

Çok erken olduğunu mu düşündün?

-Sadece korkmuştum.

Ben de eğilip içmeye ve ne yapıyorsam onu yapmaya başladım, ama hiçbir şey yapmadım.

Peki Portfolio yayımlandıktan ve bir kopyasını satın aldıktan sonra ne oldu?

Ne yaptın, ne yaptın, nereye gittin?

Hikayeyi biliyorsun, Joe.

Beni inceledin, bir gece barda, bilirsin işte , Barfly'ı yaptığımız yerde, kitabın konusu neymiş, bana sordular, sonunda bana ulaştılar.

"Ne yapıyorsun?

”

"Ben sadece barlarda oturuyorum."

"Hayır, ne demek istediğimi kastediyorum"

"Evet, yazıyorum."

"Sen mi yazıyorsun?

"Ben de: "Evet" dedim.

"Dergide bir şey mi buldun?"

"Ben de: "Evet" dedim.

"Hey dostum! Bana hangi dergide olduğunu gösterebilir misin?

”

"Sana bir içki ısmarlayayım.

Sana üç tane içki ısmarlayayım.

"Ben de: "Oh, tamam," dedim.

"Ben de sarhoştum.

Aşağı indim ve büyük bir portföy aldım, bilirsin, tüm bunlarla birlikte çizimlerin olduğu çok büyük bir şeydi ve bu yüzden aşağı indim, aptalcaydı, yapmamalıydım.

Yanlarına gittim, içkilerimi aldım ve "İsa!" dediler. Garson kız da "Ah, şu sözleri dinleyin." dedi.

"Oh" Ve herkes şöyle dedi: "Ne?

"Ve hepsi etrafına toplandılar, böylece içecekler geldi.

Sonra dışarıda yağmur yağmaya başladı.

Bilmiyorum, bir şekilde Cehennem'den dışarı çıktık, bir şey bırakıyordum.

O zamanlar kahraman bendim.

Sarhoş olduğum için kitabı düşürdüm ve bütün sayfaları döküldü.

Ve rüzgar, biliyorsunuz Philadelphia'daydı ve yağmur yağıyordu.

Bir adamı hatırlıyorum, iri yarı bir cam temizleyicisiydi.

Gelip şöyle derdi: "Hey, bu sayfayı aldım!" Ve büyük bir ayağı vardı ve resmin tam ortasındaki büyük şeyin tam ortasına giriyordu.

Sonunda hepsini toplayıp, "Al bakalım, Hank" dedi.

"Bu yüzden evime geri döndüm ve burada son büyük şey vardı, bilirsiniz, ölümsüz bir dahi olması gereken, şiirlerimin üzerinde, tüm resimlerimin üzerinde büyük ayak izleri vardı.

Yani, ben bunu hep kıçımdan alıyorum, bilirsin.

Bir şekilde.

Ayakkabı Bağı bir kadın, patlak bir lastik, bir hastalık, bir arzu: önünüzdeki korkular, satranç tahtasındaki taşlar gibi inceleyebileceğiniz kadar hareketsiz korkular... Bir erkeği delirten büyük şeyler değildir.

hazır olduğu ölüm, ya da cinayet, ensest, soygun, yangın, sel... hayır , bir adamı tımarhaneye gönderen küçük trajedilerin devam eden dizisidir... aşkının ölümü değil , zamanı kalmadan kopan bir ayakkabı bağıdır... Hayatın dehşeti, kanserden daha hızlı öldürebilen ve her zaman orada olan önemsiz şeyler sürüsüdür - plakalar veya vergiler veya süresi geçmiş ehliyet, veya işe alma veya kovma, size yapılması veya yapılması , veya kabızlık, hız cezası, raşitizm veya cırcır böcekleri veya fareler veya termitler veya hamamböcekleri veya sinekler veya sineklikte kopmuş bir kanca, veya benzinin bitmesi veya çok fazla benzin, lavabonun tıkanması, ev sahibinin sarhoş olması, başkanın umursamaması ve valinin deli olması.

ışık anahtarı konuşması bozuldu, ağız faktörü ışık anahtarı bozuldu, kirpi gibi şilte; Sears Roebuck'ta ayar, karbüratör ve yakıt pompası için 305 dolar; ve telefon faturası yükseldi ve piyasa düştü ve tuvalet zinciri bozuldu ve ışık yandı - koridor ışığı, ön ışık, arka ışık, iç ışık; cehennemden daha karanlık ve iki kat daha pahalı.

sonra her zaman yengeçler, batık ayak tırnakları ve sizin arkadaşınız olduklarını iddia eden insanlar vardır; her zaman bunlar ve daha kötüleri vardır; damlayan musluk, İsa ve Noel; mavi salam, 9 günlük yağmur, 90 sentlik avokadolar ve mor ciğer sosisi.

veya norm's'da vardiyalı garsonluk yapmak, veya lazımlık boşaltmak, veya oto yıkamacı veya komi olarak çalışmak veya 80 yaşında kırık kollarla kaldırımlarda çığlık atarak yaşlı kadınların çantalarını çalmak.

aniden dikiz aynanızda 2 kırmızı ışık ve iç çamaşırınızda kan; diş ağrısı, ve bir köprü için 1979 dolar, altın bir diş için 900 dolar, Çin, Rusya ve Amerika, ve uzun saçlar, kısa saçlar ve hiç saç yok, ve sakallar ve hiç yüz yok, ve bir sürü zikzak ama belki içine işeyebileceğiniz bir tane ve diğeri de bağırsaklarınızın etrafında olan bir tane dışında hiç esrar yok.

Yüz tane kopan ayakkabı bağının her bir kopmasıyla bir adam, bir kadın, bir şey tımarhaneye giriyor.

Bu yüzden eğilirken dikkatli olun.

Doğrudur.

Bir ps..yatrist veya ona benzer biri bana yazdı.

Büyük çalışma odasında bulunan biri şöyle dedi: "Ayakkabı Bağı şiiriniz çok doğru bir şey.

"İnsanlar tımarhanelere büyük amaçlar için değil, hayır işleri için gidiyorlar, kızınızın sabahın 6'sında gelip onu yutan bir ejderha tarafından öldürüldüğünü görüyorsunuz.

Bu , bu bir sürü minik hiçlik.

Affedersiniz.

Ama hepsi bu.

Neyse ki küçük trajediler yerine büyük trajediler yaşadım.

Yani neredeyse uzak duracaktım.

Bunlar banyo pencereleri.

Dayakların hepsini banyoda yedim.

Ve dayak yediğimde bu pencerelerden dışarı bakardım.

Merhamet ya da ışık için, bir süre sonra artık göremez olursun.

Benim için çok kötü bir odaydı.

Burası benim yatak odamdı.

Yatak şu tarafa gidiyordu, burada bir şifonyer vardı.

15 yaşına geldiğimde geceleri dışarı çıkmaya başladım.

Annem ve babam gece saat 8'de yatarlardı.

Ve onları bir saat kadar uyutuyordum, sonra giyinip yataktan çıkıyordum.

Ve dışarı çıkıp içki iç, kendinden büyük adamlarla.

Aslında ben bir bakıma bu yaşlı adamların lideri oldum.

O zamanlar çok kötüydüm.

Ben şimdiki gibi nazik ve şefkatli değilim.

Ve işte bu, gizlice dışarı çıkacağım pencere.

Ve sanırım bu da aynı çalı ama o zamanlar daha küçüktü.

Üstüne çıkıp her gece dışarı çıkarken üst kısmındaki yaprakları takıyordum.

Bu yüzden çalılık her zaman sanki birileri pencereden kaymış gibi görünüyordu.

Ama yıllar sonra, benim çocuklarla içmeye gittiğimi öğrendiler.

Bir gece, bilirsin, yurda girdiğim gecelerde dışarı çıkıyordum, içeri giremedim ve küçük şeye baktılar ve beni içeri almadılar , bilirsin, annem bağırdı: "Sen benim oğlum değilsin!" Babam bana küfür etti ve ben dedim ki: "Uyuyacak bir yere ihtiyacım var, içeri geliyorum.

"Bunun üzerine kapıya iki üç kez saldırdım, kapı kırıldı ve içeri girdim.

Ve şey , bilmiyorum, sanırım bu efor ve içki dolu olmak beni üzdü.

İşte tam bu noktada kustum.

Babam da çok iri bir adamdı, sanırım on altı buçuk yaşlarındaydım.

Ve ben kusarken arkamdan gelip şöyle dedi: "Köpek halıya pislediğinde ne yapıyoruz biliyor musun?

"Ben de: "Hayır" dedim.

"Dedi ki: "Burnunu soktuk.

"Şu ana kadar babama karşı hiç misilleme yapmadım ve dedim ki: "Bunu yapma"

"Baba.

Yapma.

"Tabii ki, beni tam burada yakaladı, ben de döndüm ve ona güzel bir aparkat attım.

Kanepe bir yerlerdeydi, üzerine düştü ve ne olduğunu anlayamadı, biliyor musun?

Çocuğu dövmek sorun değil ama çocuk karşılık vermemeli.

Tabi ki annem ayağa kalktı ve beni tırmaladı.

Dedi ki: " Babana vurdun ! Babana vurdun !" Biliyorsun ya, bir kadının tırnakları.

Gömleğim kanlıydı ve o bitirene kadar orada öylece durdum.

Dedim ki: "Memnun oldun mu?

" Ve ben yürümeye başladım ve babam: "Sabah görüşürüz!" dedi. Ben de: "Neden hemen şimdi olmasın?" dedim.

"Sabah beni rahatsız etmedi.

Sanırım buna çabuk büyümek deniyor.

İşte hepsi bu kadar.

Şömine hala duruyor.

Çok fazla insanla birlikte gitmiyordun ama birkaç kez gittin.

Ve sanırım bunun ne olduğunu biraz hayal ettiniz ve beklediğiniz gibi olmadı.

Ah evet.

Sanırım beni rahatsız eden şey, çocukken bir keresinde bir skid row filmi izlemiştim. Gary Cooper mıydı bilmiyorum ama öyleydi, skid row'da oturan genç bir serseri vardı ve yük vagonlarından inip çıkıyordu.

Ama her zaman çok güzel görünüyordu.

Saçlarının biraz dağınık olduğunu biliyorsun, ama bir keresinde vagondan indiğinde seyircilerdeki tüm küçük kızların alkışladığını hatırlıyorum.

Görünüşünü çok beğendiler ve ben de: "Hey, bu doğru değil" dedim.

"Ama yine de ben hayata uyum sağlamak istemeyen, serserinin romantik tarafındaydım biraz.

Ve hayata uyum sağlayamayacak kadar güçlüydü.

Ben de aynı şeyi hissettim.

Gördüğüm manzara hiç hoşuma gitmedi, sokaklar, eczaneler.

Sinema salonları.

"Ben de: "Vay canına," diye düşündüm.

Belki de ben de çok güçlüyümdür, ha?

" Ama ben küçük mahallelerdeki küçük çekimlerde genelde park banklarında uyurdum.

Hatta pansiyonları bile severdi.

Ama orada gördüğüm adamlar ve orada gördüğüm adamların iş yerleri var, biliyorsun.

Banklarda oturup çağrı bekliyorsunuz, bir vagonu boşaltmak için dört adama ihtiyaç var ya da başka bir şey.

Sadece oturuyorsunuz ve, işte bu yerlerde oturuyorsunuz.

Orada insanlar var dostum, nerede olduklarını bile bilmiyorlar.

Bir adam var gidiyor Bir başka adam var diyor: "Siktir et! (çılgınca saçmalık)!" Bir başka adam var gidiyor Biliyorsun ki hepsi uh Bunlar kenar mahalledeki güzel insanlar değil.

Mesela bu filmde gördüğümüz şey, ne- adını vermeyeceğim.

Ama biliyorsunuz ki, onlar içeri giriyorlar ve hepsi biraz şarkı söylüyorlar ve gitar çalıyorlar.

Ve hepsi kendi sorunlarından bahsediyorlar.

Küçük bir şenlik ateşi var, öyle bir şey yok.

Tamamen delirmiş durumdalar ve neredeyse hamamböceği insanlara benziyorlar.

Onlar çirkindir ve sen çirkin değilsindir, sadece onlardan uzaklaşmak istiyorsun.

Orası korkunç.

İzlediğimiz filmin benzeri yok.

Buna yakın bir şey bile yok, daha önce hiç böyle bir mahalle görmedim.

Ve oraya gidip yıllarca arasanız da bulamazsınız.

Aşağıdaki insanlardan kaçmak istediğim için oraya gittim .

Oraya gidiyorlar çünkü oraya atıldılar.

Görmek?

Ve kaçmak istiyorsun ve oraya atılan insanlarla birlikte olmak da iyi hissettirmiyor.

Peki, başka nereye gideceksin?

Tekrar şişeye ve bir yerlerdeki küçük bir odaya dönüyoruz.

Ve bekle.

Ve bekle.

Ve bekle.

Hepsi bu kadar.

Yalnızım, hepsi bu.

Cehennem.

Yalnız biri değilseniz, benim gibi sadece bir adamla tanıştım.

Ama çok da yalnız biri olamazdı çünkü sürekli kapımı çalıp bana ne kadar yalnız olduğunu söylüyordu.

Red Strange'di işte, neyse işte.

Ama benim gibi bir adama en yakın bulduğum kişi oydu.

Yani bana kendinden bahsediyor ya da yazdıklarımı okuyup tanımış.

Ama o benim kadar yalnız bir insan değildi.

Ben de "Hey, Red" dedim.

Çekip gitmek.

" <i>Hayatında ne yapıyordu?

O sadece etrafta dolanıyordu.

Pansiyonlarda ufak tefek işler buluyor ve sürekli kaçıyordu.

Hiçbir zaman görülmek istemezdi ve bir keresinde ben sokakta araba kullanırken o da yürüyordu ve sanırım bir tiyatro tabelasına bakıyordu, bilirsiniz işte, bir tiyatro reklamına.

"Hey Red" diyen sesten saklanmaya çalışıyordu.

Ben de denedim.

Onun gerçekten yalnız bir adam olduğunu biliyordum, saklanmaya çalışıyordu.

"Hey Red" dedim.

"Ben Hank'im.

"Ah, Hank!" dedi ve arabaya atladı.

"Tamam evlat" dedim.

Bana bundan bahset.

"Yani, bilirsin işte, gerçek bir yalnız olmaktan bahsetmeye başlardı .

Ama çok fazla konuşuyordu.

Saat.

ondan çok sayıda kısa öykü aldım .

Sürekli gelip duruyordu.

sürü güzel hikaye anlattı ve sonra hikayelerini tekrarlamaya devam etti ve ben de: "Hey, Red." dedim.

"Dışarı çık, bana yeni şeyler al, sonra geri gel.

Beni sıkıyorsun.

"Ben taşındım ve bu arada iletişimimiz koptu.

Ona hâlâ ihtiyacım var, biliyorsun.

Sertleşme hikayelerinden biri.

Bir tanesi , hatırlar mısınız bilmiyorum .

İnsanları rahatsız eden bir köpek var, boğazını kesiyorlar.

Bu bir Kırmızı Garip hikayesiydi.

Birkaç tane daha var.

Adam bana birkaç hikaye anlattı, ben de onları kullandım. <i>O ana karakterdi, kötü adamdı, <i>o sahnede sadece duyduğu bir hikaye vardı?

Evet, köpeğin boğazını kesen adam oydu.

-Ah, o çok kötü bir adamdı.

Evet, çok kötüydü.

Sokakta yürürken, bilirsin, şöyle derdi: "Hey, şu adama bak."

Ayağında çizmeler var, Hank.

"Ben de "Evet" derdim.

" "Asla çizme giyme, arkandan biri gelip boğazını kesebilir" derdi.

"Bu adam bir blok kadar arkamda yürüyordu ve şöyle derdi: "İzle!" Hemen yanına gidip adamın arkasından yürümeye başlardı ve bana şöyle geri dönerdi: "Bak! Bak! Bak! Bak! Bak.

"Diyorum ki: "Hey Red! Hadi gel."

Hadi.

"Tamamen delirmişti.

Elbette ki onu çok sevdim.

Yani çok tuhaftı.

O tuhaftı.

Tamamdır.

İyi.

İyi geceler.

Benim için, bir insan kapıdan içeri girdiğinde aklıma gelen ilk şey ondan kurtulmaktır.

Vampirler Akşamdan kalmayım, yataktayım ve kapı zili çalıyor Saat sabah 11. Ne oluyor böyle?

Kapıya doğru gidiyor ve onun konuştuğunu duyuyorum. Yatak odasına giriyor ve bana "Bay" diyor.

Sanderson" diyor "Onu tanıdığını ve seninle konuşmak istediğini söylüyor"

"Sanderson mı?

"Adı ne?" diye soruyorum.

" "Adının Frank olduğunu söylüyor." cevabıyla geri dönüyor.

"O orospu çocuğunun adını hiç duymadım.

Ona buradan gitmesini söyle.

"Onların ileri geri konuştuklarını duyuyorum ve bunların hepsini çok gereksiz buluyorum.

Onu kaçırmak için kalkıp giyinmeye başlıyorum.

Oraya vardığımda o gitmişti.

"Ne istiyordu?

" diye soruyorum.

"Seninle konuşmak istiyordu" diyor.

"Ee, bu kedinin memesi değil mi?

”

" Çok iyi bir çocuğa benziyordu.

Onu uğurladığınızda çok üzgün görünüyordu.”

"Hiçbir orospu çocuğuyla konuşmak istemiyorum" diyorum ona.

"Ben de onunla konuşurdum.

" diyor.

Tuvalete gidiyorum, pantolonumu ve şortumu indiriyorum ve bırakıyorum.

O gece dördüncü ya da beşinci biramı içerken kapım sertçe çalındı.

Cinayet, acil durum, her şey olabilir diye düşünüyorum.

Birinin yardıma ihtiyacı var.

Kapıyı açıyorum.

Şişman bir orospu çocuğu, arkasında da beş altı kişi daha var.

Erkek ve dişi.

"Hey!" diye bağırır şişman adam.

"Ben Bo Severus ve merhaba demeye geldik!" Kapıyı kapattım ama o büyük bir ayakkabıyı içeri sokup kapıyı açık tuttu.

"Durun bakalım," diyor, "birbirimize çok benziyoruz . "

"Beni çok seveceksin.

Birçok kişi beni seninle karıştırıyor”

"Çek şu lanet ayağını oradan," diyorum.

"Bütün kitaplarınızı okudum" diyor.

Ayakkabımın topuğunu alıp onun parmağına doğru eziyorum.

Ayağım geri çekiliyor ve kapıyı çarparak kapatıyorum.

Bir süre sonra boş bira kutuları ve şişeleri kapıya çarptı .

Sonra bir iki taş.

Bir kaç küfür duyuyorum, sonra da yürüyüp gittiklerini duyuyorum.

Oturup yeni bir bira açıyorum.

"16 yaşımdan beri," diyorum ona.

"İnsanlar peşimdeydi ve bu hiç durmadı."

"44 yıllık bir olay."

"Benden ne istediklerini bilmiyorum çünkü gördüğünüz gibi onlardan kesinlikle hoşlanmıyorum"

"Belki onlara bir şans verirsiniz," diyor.

"Herkesin farklı olduğunu göreceksin, eğer onları araştırırsan." Biramı bitirip ona bakıyorum.

"Buraya nasıl girdin lan?

"Mutfağa giriyorum ve viskiyi buluyorum.

Telefon çalarken kabuğunu soyup bir yudum alın.

Onun cevabını duyuyorum.

'DSÖ?

”

"Ona soracağım.

"Mutfağa doğru yürüdüğünü duyuyorum ve orada içkiyi tutarken neden cevabı daha önce bilmediğini merak ediyorum.

Musluğun aktığını izlemek.

Her zaman yaptıkları gibi.

Bu gece sizler gittiğinizde kendimi çok daha iyi hissedeceğim.

Hayır, yapacağım.

Tamamen.

Yani seni bir yere kadar seviyorum ama yani, burada olmadığın zaman seni daha çok seviyorum.

hapis yattım . Sicilimi bilmiyorum. Muhtemelen on üç tane sıradan sarhoşum.

İki kez sarhoş araba kullanma.

Bir tecavüz girişimi reddedildi.

Bu Los Angeles'ta olmayabilir, ülkenin her yerinde var ama çoğu Los Angeles'ta.

Ama aslında ben masum bir adamım.

Sarhoş oluyorum ve şiddet yanlısı gibi davranıyorum ama şiddet yanlısı değilim.

Bu sadece kendimi eğlendirmek için.

Bilirsin işte, sinemaya falan gidemezsin.

Sarhoşken söylediğim şeylerin çoğunun çok doğru olduğunu düşünüyorum. Oysa sabahın ilerleyen saatlerinde insanlar "Söylediklerin çok sert ve gerçek dışı." diyor.

Sanırım geliyorum, sonunda çıkıyorum ardına saklandığım şeyden Aslında söylüyorum ama karşıyım bazı şeylere.

Yanılıyor olabilirim.

Ama ben sadece başıma gelenlere karşı yanlışım .

Ben aptalım.

Ben aceleciyim ve aptalım.

Aptalım, provasızım ve çok fazla deneyimim yok.

Ya da son zamanlarda çok sık almaya başladım bunu, biliyorsun.

Ama ben yine aynı tepkiyi veriyorum.

Ben aptal bir insanım.

Ben aptalca şiddetle tepki gösteriyorum.

Bana haksızlık yapılmasından hoşlanmam ve doğrudan tepki gösteririm.

Aptallığım için hiçbir mazeretim yok.

Başka bir şey yok mu?

Bir şey daha söylemem gerekecek.

birçok nedeni , doğduğum andan 17, 18, 19 yaşıma kadar yaşadıklarımla bağlantılıdır.

Başka bir deyişle, o alan doldu-özür dilemiyorum, sadece dünyanın en zorlu birlikleri tarafından çok sert bir şekilde yetiştirildiğimi söylüyorum.

Yani bence yanılıyorlardı ama bana inanmayı ve affetmemeyi öğrettiler.

Ben asla affetmem.

Ben bir köpeğim.

Ya zamanında gelirsin, ya doğru yaparsın, ya da yanlış yaparsın.

Ve bir kez hata yaptığınızda, onu unutun.

Ben hata yapmam.

Sadece sarhoş oluyorum, insanlara tokat atıyorum, arabamı ölü bedenlerin üzerinden geçiriyorum, garaja park ediyorum ve bir içki daha alıyorum.

Tamam aşkım?

Hipodrom barında Wood'a yaslanmış 4-5 adam var.

Barın arkasında bir ayna var.

yansımalar yarış pistindeki 4-5 adama benzemiyor.

Hipodrom barında çok sayıda şişe var.

farklı içecekler sipariş ediyoruz.

Barın arkasında bir ayna var.

yansımalar pek hoş değil.

"Atları dövmek için beyin gerekmez, para ve cesaret gerekir."

yansımalarımız hoş değil.

dışarıda bulutlar var.

Güneş dışarıda.

Atlar dışarıda ısınıyor.

Hipodrom barında duruyoruz.

“40 yıldır yarışlarda oynuyorum ve hala onları yenemiyorum.”

"40 yıl daha yarışlara katılsanız bile onları yenemezsiniz."

barmen bizi sevmiyor.

5 dakikalık uyarı zili çalar.

içkilerimizi bitirip bahislerimizi yapmaya gidiyoruz.

Uzaklaştıkça yansımalarımız daha iyi görünüyor: yüzlerimizi göremiyorsunuz.

Hipodrom barından 4-5 adam.

ne saçmalık.

kimse kazanmıyor.

Sezar'a sor .

Hipodromların hayatın üniversiteleri olduğunu söylediniz. Hipodromlarda ne öğreniyorsunuz?

Neden her gün hipodroma gidiyorsun?

Hemingway'in neler olup bittiğini görmek için boğa güreşlerine ihtiyacı varmış gibi.

Ona bir şey öğretti.

Aslında ölümü inceliyordu.

Ben hayatı az çok inceliyorum.

Sanırım bu, size en başından itibaren bilmeniz gereken bir şeyi çok hızlı bir şekilde anlatıyor.

Ama size cevabı tam olarak vermiyor, hatta neredeyse veriyor.

Ve bu önemli, cevabı neredeyse bilmek.

Ve hepsi bu kadar.

Adı konamayan bir şey öğretiyor insana.

İki üç gün piste çıkmadığım zaman susuz kalmış bir çiçek gibi solup gidiyorum .

Yani adını koyamıyorum .

orada . Sadece orada .

Mesele şu ki, gidip görmem lazım.

Canavar, tanrı, fare, salyangoz.

Dışarıda ne varsa gidip görmem, bakmam lazım.

Ve buna katlanmak ve belki de katlanamamak.

Ama buna ihtiyaç var.

Hepsi bu kadar.

Gerçekten bunu açıklayamıyorum.

Eğer gidebilseydim gitmezdim.

(duyulmuyor) Kadınların birçok erkek konusunda başarısız olduğu nokta nedir? Sanırım bu kişi, sanatçı erkeklerin, sıra dışı şeyler veya sıra dışı duygular hakkında yazanların, sokaktaki sıradan erkeklerden, iş adamlarından vb . daha fazlasına sahip olduğunu düşünüyordu .

Ama görüyorsunuz ki bu doğru değil.

Sanatçılar sadece gerçeği yüceltir.

Ama onlar, yan komşudaki adam kadar gerçek olmayabilirler.

Onlar sadece bir gerçeklik duygusunu fark edip onu keskin bir noktaya kadar yükseltiyorlar.

İşte buna sanat denir.

Ama kendileri değerli yaratıklar olmayabilirler.

Ama bazı kadınlar, sanatla uğraşan erkeklerin ya da büyük şairlerin, büyük yazarların ya da yarı büyük yazarların ekstra bir şeye sahip olabileceğini düşünüyorlar.

Ama öyle değil, ekstra bir şeyleri yok.

Sadece farklı şeyleri farklı şekilde yapıyorlar.

kendilerini anlatmaya çalıştıkları şeye ulaşmak için daha acımasız bir yol izliyorlar .

Daha iyi bir adam yapmaz.

Yani bende daha nazik, daha şefkatli bir şey bulabileceğini düşündü .

Aslında tam tersini buldu.

Yani önemli değil.

Ama onlar bununla yaşamak istemiyorlar.

Hepsi gelip beni görmeye çalışıyorlar ve beni değiştirmeye çalışıyorlar.

Bana mutlu hayatı göstermek istiyorlar.

Onlar istiyorlar . Ama görüyorsunuz ya, ben onlara gelmelerini söylemedim.

Beni kurtarmaya çalışıyorlar.

Yazılarımdaki kötülükle ilgileniyorlar, tabiri caizse, ya da farkla.

Ve onları çeken de budur.

Benimle tanıştıkları an, beni kendilerine dönüştürmeye çalışıyorlar.

Bu ne kötü, ne ilginç, ne de başka bir şey.

İşte ben buna içerliyorum, isyan ediyorum ve sonra mutsuzluk elde ediyoruz.

Ama ben onlara gelmiyorum, onlar bana geliyor.

O zaman sorunlarımız var demektir.

Bu parkta biraz takılırdım , şurada da otel var.

Ben otururken adamın pencereden düştüğü yer, biliyor musun?

İşte bu kadar.

Çok fazla içtik ve bir sabah hayatımın en kötü akşamdan kalmalığıyla uyandım.

Başımın etrafında çelik bir halka var sanki.

Kendimi gerçekten çok kötü hissettim ve o da banyoda kusuyordu.

Çok ucuz bir şarap içtik, biliyorsunuz, bulabileceğiniz en ucuz şaraptı.

Bir sürü şişe var, neredeyse ölüyorum .

Pencerenin önünde oturup biraz hava almaya çalışıyorum.

Öylece oturuyordum ve aniden bir ceset aşağı indi.

Tamamen giyinmiş bir adam, kravatını özenle bağlamış, sanki ağır çekimde gidiyormuş gibi görünüyor.

Bilirsin, vücut çok hızlı düşmez.

Anlaşılan çatıya çıkmış ve hemen atlamış.

Bu bina çok yüksek değil.

Yani muhtemelen hayatını sakat geçirmiştir.

Bilmiyorum.

Ben de onu geçerken gördüm ve "Peki," dedim.

"Çıldıracağımı sanmıyorum.

Sanırım o gerçekten geçip giden bir bedendi."

"Bir ceset olduğunu biliyorum.

"Bunun üzerine banyoya seslendim ve dedim ki: "Hey, Jane! Tahmin et bakalım?

"Diyor ki: "Evet, ne var?

" Dedim ki: "Çok tuhaf bir şey oldu."

"Evet?

”

"Evet, az önce penceremin önünden bir insan cesedi düştü."

"Başı yukarıdaydı ve ayakları da aynı hizadaydı"

"ve havadan düşüyordu.

Tam pencerenin önüne düştü.

" Dedi ki: "Ah, saçmalık.

"Ben de: "Hayır, hayır, gerçekten oldu" dedim.

"Bunu uydurmuyorum.

" Dedi ki: "Ahhh, hadi canım, komik olmaya çalışıyorsun.

Sen komik değilsin.

"Dedim ki: "Komik olmadığımı biliyorum.

"Dedim ki: "Bak, sana ne diyeceğim."

"Sadece buraya gel,"

“Pencereye gel ve başını pencereden dışarı çıkarıp aşağı bak.

" "Tamam, geliyorum" dedi.

"Geldi, başını pencereden dışarı çıkardı ve duyduğum tek şey "Aman Tanrım!" oldu. Banyoya koştu ve kustu, kustu, kustu.

Ve ben orada yattım, orada oturdum ve dedim ki: "Sana söylemiştim, bebeğim."

"Sana söylemiştim.

"Ve buzdolabına gidip bir bira aldım.

Kendimi daha iyi hissettim, biliyor musun?

Neden daha iyi hissettiğimi bilmiyorum.

Belki de haklı olduğum içindir, biliyor musun?

Ben de biramı açtım, oturdum ve içtim.

Hala pencereden dışarı bakmadım biliyor musun?

Çünkü kendimi kötü hissediyordum.

Olay burada yaşandı, geriye sadece bu kaldı.

Artık birlikte yaşamıyorduk ve bir keresinde onu görmeye gelmiştim ve kapıyı çalmıştım.

Odada kimse yoktu ve kapıyı açtığımda yatak örtüleri açılmıştı ve yatak çarşafının üzerinde başın hemen altında bir kan lekesi vardı.

Ve çok kötü bir şey hissettim, bilirsin, yatağın hissi ve odadaki gölgeler ve her şey oradaydı. Bu yüzden aşağı inip ev sahibesinin yanına gittim ve dedim ki: "Jane nerede?

" Dedi ki: "Ambulans geldi ve onu aldı.

" Bunun üzerine onu görmeye gittim.

çok vakit geçirdiğim İl Genel Meclisi'ndeydi .

Ve o komaya girdi, ben de orada oturup yüzünü bir bezle sildim.

Komadan çıktı, beni tanıdı.

Gözlerini açtı ve şöyle dedi: "Senin olacağını biliyordum.

"Sonra gözlerini kapattı ve bir daha hiç uyanmadı.

Evet, öyle oldu.

Yaklaşık iki gün sonra öldü.

Jane için 225 gün çimenlerin altında kaldın ve sen benden daha fazlasını biliyorsun.

çoktan kanını aldılar, sepetin içindeki kuru bir çubuksun.

bu böyle mi işliyor?

bu odada aşkın saatleri hala gölgeler yaratıyor.

giderken neredeyse her şeyini alıp gittin.

Beni rahat bırakmayan kaplanların önünde geceleri diz çöküyorum.

bir daha olamayacak olan sensin.

kaplanlar beni buldu ve umursamıyorum.

Çok güzel bir kadındı.

Tamam, unut gitsin.

Muhtemelen birlikte olduğum ikinci kadındı.

Diğeri ise -Sadece 250 kiloluk bir fahişe ya da 300 kiloluk bir fahişe.

O 24'te miydi, 25'te miydi?

24 , 25 yaşındaydım .

Yaşları 35 civarındaydı.

Ve o da beni öylece kabul etti.

Bana bir sürü içki aldı ve anlamıyorum ama gerçekten hoş görünümlü, vücudu ve sağduyusu olan bir kadındı.

Biraz delirdim.

Benim için bir mucizeydi.

Elbette çok heyecan vericiymiş gibi davranmadım, çünkü insan bunu yapmaz, bilirsin.

Yani gerçekten bir şeye sahip olduğumu sanıyordum.

Yaptım.

Çok sıkıntı çektim.

Hepsi bu kadar.

Güzel bacakları vardı, yüksek topuklu ayakkabılar giyiyordu.

Etekle bacak bacak üstüne atmayı çok iyi biliyordu.

Topuğu böyle tekmelemek ve her türlü saçmalığı konuşmak, bilirsin.

Güzel bacaklardan daha güzel bir şey yoktur.

Çünkü güzel bacaklara sahip olduğunuzda, oraya sadece bir veya iki kez gitmiş olsanız bile, orada bira.. dışında başka bir şeyin daha olduğunu anlarsınız.

Biliyor musun, bu sefer gerçekten harika bir şey olabilir.

Amcık da olabilir ama bacaklara bakınca insanın hayal kurmasına sebep olan bir şey var .

O orospuda bir sorun olduğunu söylemiyorum.

Ama ben, dişinin dış kısmına baktığınızda her zaman ekstra bir sihir hayal ettiğinizi söylüyorum.

Ama sen gerçekten ona aşık mıydın?

Yani bir süre devam etti.

Aşık oldum çünkü hayatımda bana ilgi gösteren ilk kişi oydu.

Bu yüzden gurur duydum.

Biliyor musun, derdi ki: "Şimdiye kadar tanıdığım erkeklerin arasında en güzel gözlere sahipsin.

" Bilirsin.

Bu tür saçmalıkların hepsi var, o yüzden ilk seferde kolayca alınıyor.

Ve her seferinde biri tekrar alındığında, daha zor alınır.

Ta ki tekrar tekrar alınıncaya kadar, sonra tam olarak alınamamış olursun.

Kabul ediyorsun ama henüz tam olarak kapılmış değilsin.

Başka bir şey?

Wanda yakışıklı bir kızdı ama erkekler ona dayanamıyordu çünkü onlara fiziksel olarak saldırıyordu.

Şişelerle ya da aniden bir barda yanlarına oturun, yüzlerine bir bardak fırlatın ya da bilirsiniz işte, dengesiz davranın.

Ama bunu bana bir kez hariç hiç yapmadı, sonra onu da iyileştirdim.

Bunu iki kez yaptı, iki kez de iyileştirdim ve bir daha hiç yapmadı.

Detaylara girmeyeceğim.

bir psikolojinin dengeleyicisi .

Çok güzel bir kadındı.

Ve, tuhaf, çılgın bir duyarlılığa sahipti ve bir şeyi biliyordu: İnsanların çoğu hiçbir şeye değmezdi.

Ve ben bunu hissettim, o da bunu hissetti.

Yani üzerinde çalışabileceğimiz bir çalışma alanımız vardı.

Hepsi bu kadar.

Başka bir şey?

Nasıl gidiyor?

-Elbette.

Size saldıran feministlerin Kadın kitabını okumadıklarını söylediniz.

İyi okurlarsa ne bulurlar?

Erkekler ve kadınlar arasındaki ilişkilerde, benim kadınlara, onların bana değer verdiğinden daha fazla değer verdiğimi görürlerdi.

İlişkilerimiz hakkında daha ilgi çekici, daha canlı, daha esprili ve daha neşeliydiler.

Kitabımı bu şekilde yazmış olmam bunun delillerinden biridir.

Bunları yazabilecek ve yaşayabilecek kadar hayattaydım.

Ve ben kitaptaki kahraman değilim.

Ben galip gelmedim, görüyorsun.

Sizin dediğiniz gibi feministlerin aradığı şey "o bunu söyledi! o şunu yaptı!" Ama onlar, o bunu yaptığında, o şunu yaptı diye bir şey görmüyorlar.

Yani diyebilirim ki, temelde onlar hasta ve ben iyiyim.

Affedersiniz.

Tamam aşkım.

Gingham Elbiseler İçinde Sessiz Temiz Kızlar Tanıdığım herkes orospular, eski fahişeler, deli kadınlar.

Sessiz, nazik kadınlarla birlikte olan erkekleri görüyorum, onları süpermarketlerde görüyorum , onları birlikte sokaklarda yürürken görüyorum, onları apartmanlarında görüyorum: barış içinde yaşayan, birlikte yaşayan insanlar.

Onların barışının kısmi olduğunu biliyorum, ama barış var, çoğu zaman saatlerce ve günlerce süren bir barış.

Tanıdığım herkes hap bağımlıları, alkolikler, orospular, eski fahişeler ve deli kadınlardı.

Biri gidince diğeri ondan daha kötü geliyor.

Çok sayıda erkek görüyorum, gingham elbiseli, sessiz, temiz kızlar, kurt suratlı veya yırtıcı olmayan kızlar.

"Asla bir fahişeyi yanınızda gezdirmeyin," derim arkadaşlarıma, "Ona aşık olurum."

"İyi bir kadına tahammül edemiyordun, Bukowski.

"İyi bir kadına ihtiyacım var.

İyi bir kadına, bu daktiloya, otomobilime, Mozart'a duyduğumdan daha çok ihtiyacım var; iyi bir kadına o kadar çok ihtiyacım var ki, onu havada tadabiliyorum, onu parmak uçlarımda hissedebiliyorum, ayaklarının üzerinde yürümesi için yapılmış kaldırımları görebiliyorum, başına yastıklar koyabildiğimi görebiliyorum, onu bekleyen kahkahamı hissedebiliyorum, onu bir kediyi okşarken görebiliyorum, onu uyurken görebiliyorum, terliklerini yerde görebiliyorum.

Onun var olduğunu biliyorum ama orospular beni bulmaya devam ederken o bu dünyada nerede?

Evet, nerede o?

Hiçbir yerde.

Carlton Way ve Longpre dışında, yani bu yoldan önceki son 2 yol dışında, yaşadığınız yerler nerelerdir?

Bunlar oldukça benzerdi; Longpre ve Carlton Yolu?

-Evet.

Jane ile birlikte yaşadığımız yerleri düşünüyorum; bazen bir hafta, bazen iki hafta, bazen de iki gece, çünkü kavga ederdik.

Şık, gerçek bir yerimiz vardı ve hepimiz ayık olurduk, sonra ev sahibi içeri gelir ve şöyle derdi: "Size burada güzel, yeni, kırmızı bir halı vereceğiz.

Bu halı kirli.

"Ve biz hanımefendiler ve beyefendiler gibi davranırdık, evet, ve Jane şöyle derdi: "Ah, teşekkür ederim.

"Çok onurlu davranırdık, biliyorsun.

Bir yerde yeşil halıyı yırtıp attılar, yerine güzel kırmızı bir halı aldılar.

Ve onlar bize hayranlık duyuyorlardı.

Bizim bir şeyimiz olduğunu sanıyorlardı, biliyor musun?

Sonra bir gece kavga ettik, biliyor musun?

Beş altı saat sürüyor.

Kırık camlar ve çığlıklar.

Kahretsin.

Sabah uyandığımda Jane'e dedim ki: "Biliyorsun, burada işimiz bitti, bebeğim.

"Birdenbire kapı açıldı.

Adamın gözlerinde yaşlar vardı.

"Kariyerimi mahvediyorsunuz! Sizin iyi insanlar olduğunuzu sanıyordum!"

"Gitmek zorundasın! Odandan çıkmalısın!" Dedim ki: "Tamam dostum, gidiyoruz.

Bize ne verdiysen onu ver.

"Biz bunu hep yapardık.

Bir yerden bir yere gidiyorduk.

Bir haftalık kira ödüyorduk ama bir hafta bile dayanamıyorduk.

Para iadesi alırdık.

Kırık aynalar olurdu.

Ve biz dönüp dururduk.

Çok yorucu olmaya başladı, biliyor musun.

Kapı kapı dolaşıyorduk, kimisi bizi tanıyordu, bize ev vermiyorlardı.

Yani biz sadece etrafta dolaşıyorduk.

Ve paranın nereden geldiğini bilmiyorum.

Yarı zamanlı işlerim vardı.

Ve bir sabah saat 3:30 civarıydı- hayır Saat sabah 11 civarıydı, pazar sabahıydı.

"Merhaba Jane" dedim.

"Diyor ki: "Ne oldu orospu çocuğu?

Bana bir içki ver.

"Dedim ki: "Bir dakika bekle."

Bir dakika bekle."

"Bir sorun var."

"Arabamı bir sokağın ortasına park ettim."

"Tüm trafiği engelliyorum."

"Zavallı arabamı alıp götürdüler."

"Aman saçmalama oğlum"

"Hayır, sarhoş olduğumu hatırlıyorum"

"ama park yeri bulamadım"

"Ben de dedim ki, arabayı sokağın ortasına park edeyim."

"Saçmalık! Saçmalık!" Kadınlar her zaman sizin ne düşündüğünüzü bilmediklerini düşünürler.

Ben de giyindim, ilk sokağa baktım, bulamadım. Üçüncü sokağa çıktım, bütün sokağı kapattım.

Araba orada park edilmişti ama neyse ki saat sabahın 11'iydi ve o sokaktaki hiç kimse kiliseye gitmiyordu.

Hepsi öyleydi, biliyorsun.

Ben de arabaya bindim, anahtarı çevirdim, çalıştı ve hemen yola koyuldum.

Parksa (?

?

?

) Caddenin tamamını kapattım.

O Plymouth muydu?

-Sokak.

Hangi araba olduğunu hatırlamıyorum ama zor çalıştığını biliyordum .

Başlamak için işe koyulduğumda şöyle derdim: O günler çok çılgındı dostum.

Sürekli sarhoş oluyorduk, kovuluyorduk.

İki arabam vardı.

Biri bozuluyordu, diğeri. Sürekli barlara gidiyordum, başım derde giriyor, odalardan atılıyordu.

Bu sadece bir gerginlikti- Ama orada bir canlılık da vardı çünkü ikimiz de hiçbir şeyi umursamıyorduk, bilirsin.

Bu süre zarfında yazı yazabildiniz mi?

Ne?

Aman Tanrım, hayır.

Zaman yoktu.

yazarken o hapse girecekti , ben de onu çıkaracaktım.

Hapse girerdim, beni çıkaramazdı.

Yani çok kötüydü.

Ama bir şey vardı ki, sanki bir savaştaydık, hiç bitmiyordu.

İşte bu, kendini anlatıyor.

Ben oraya girmezdim, anlıyor musun?

Sadece bir aptal yürür, tamam, ben de girebilirim.

Evet.

Time Motel'e giriyorsunuz, 15 dakika ücret ödeyerek yatağa giriyorsunuz.

Ve işte karşımızda her şeyin bozulmuş arabaları var.

Burası Carlton Yolu mu?

-Evet, şu adama bak.

Eskiden burada yaşıyordum ama şimdi bir şekilde kaçtım.

Bu durumdan çok memnunum.

Fakirlerin durumu iyi değil demiyorum, sadece sayıları çok fazla.

Burada çok fazla aksiyon var.

Burası bir aksiyon yeri.

Bir aksiyon yeriydi.

Hala öyle görünüyor.

Peki siz kimdiniz komşularınız?

O, Genelev Adamı Sam miydi?

Evet, Genelev Adamı Sam ve birkaç lezbiyen, yukarıda birkaç homoseksüel.

bir çift uyuşturucu satıcısı. Artık bir nevi aile gibi olduk .

Çok daha güzel oldu sanırım.

Ama artık burada yaşamadığıma memnunum.

Benim atmosferim pek öyle değil .

Yani gerçekten bilmiyorum . Evet, 'Kadınlar'ı buraya yazdım.

Araştırmamı burada yaptım.

Ve bir tanesi de kanepede oturuyordu.

Bir sabah üç tanesini bu kanepede oturuyordum.

Postacı geldi.

Ertesi gün bana sordu: "Hank, bunu nasıl yapıyorsun?

Peki bunları nasıl elde ediyorsunuz?

"Ben de dedim ki: "Sorun onları nasıl elde ettiğin değil, onlardan nasıl kurtulduğundur.

" Bazen insanlar senin bir şeye sahip olduğunu düşünürler, bilirsin işte, kötü bir şeye sahipsindir.

Yani işe yaradı .

Yazıya dönüştü.

Duyduğunuz bütün bu sesler çocuklarımın sesleridir.

HAYIR.

HAYIR.

Ama ondan önce de benzer bir yerde, bir mahkemede yaşıyordunuz.

Ben hep mahkemelerde yaşadım.

Mahkemeleri severim.

Sarhoş gelip sarhoş çıkabilirsiniz.

Apartman dairesi gibi değil.

herkesin ne yaptığını bildiği yer.

Bir Cinayet Mahallesinde hamamböcekleri ataç tükürüyor ve helikopterler kan kokarak daireler çiziyor projektörler yatak odamızın içine bakıyor Bu mahkemede 5 adamın tabancası var, birinin de pala var Hepimiz katil ve alkoliğiz ama yolun karşısındaki otelde daha kötüleri var Yeşil ve beyaz kapının önünde oturuyorlar Sıradan ve ahlaksızlar, burada akıl hastanesine yatırılmayı bekliyorlar Her birimizin penceresinde küçük yeşil bir bitki var ve kadınlarımızla gece 3'te kavga ettiğimizde

M.

alçak sesle konuşuyoruz ve her verandada sabahleyin kediler tarafından yendiğini düşündüğümüz küçük bir tabak yemek var.

zoot takım elbise Oh zoot takım elbise.

İşte II. Dünya Savaşı'ydı.

Ve tabii ki II. Dünya Savaşı'yla ilgilenmeyen az sayıdaki kişiden biriydim.

Çok vatansever bir zamandı.

Şimdi biliyorsunuz, Jane Fonda'nın savaş karşıtı fikirleri çok da cesaret gerektirmiyordu, biliyorsunuz, çünkü herkes onlara karşıydı.

O yukarıda çığlık atıyor.

Savaşa karşı kıçını sallıyor.

Bunun için cesarete gerek yok, biliyorsun.

Ama II. Dünya Savaşı sırasında, eğer savaşa karşıysanız, biliyorsunuz, bir hamamböceğiydiniz.

Ama her zaman dediğim gibi iyi savaş veya kötü savaş diye bir şey yoktur.

Adamlar öldürülüyor ya da toplarının kopmasıyla karşılaşıyorlar.

Ve birileri kazanıyor, birileri kaybediyor.

Ve her şey bittiğinde ve duman dağıldığında sadece yeniden bozulma, yeniden bozulma.

Ama zoot suiter'lara geri dönelim.

Onlar benim tek müttefikimdi çünkü savaşla ilgilenmiyordum ve Meksikalılar da ilgilenmiyordu çünkü onlar L'nin doğu yakasında açlıktan ölüyorlardı.

A.

Yani Meksikalılar oldukça temiz insanlardı.

Zoot kıyafetleri denilen şeyler giyiyorlardı ve küçük bıçaklar, jiletler taşıyorlardı.

ABD'ye saldırmak için etrafta dolaşıyorlardı.

S.

birlikler.

Denizcilerin boğazını kesmek.

Onları öldürüyorlar, çeteler halinde dövüyorlar.

Ve biliyorsunuz, bu oldukça güzeldi çünkü Amerikan duygularının ve vatanseverliğinin akışına çok aykırıydı.

Ben de bok sandım ! Bu adamlar tıpkı benim gibi.

Savaşla ilgilenmiyorlar, hatta savaştan hoşlanmıyorlar bile.

Eh, bundan hoşlanmadım diyemem.

Önemi yoktu.

Benim için önemli değildi, biliyorsun.

Bir denizcinin boğazını kesmek istemedim.

Savaşa gitmek istiyorsa gitsin.

"Merhaba bebeğim.

Dünyayı kurtar.

"Ama bu adamlar aslında oldukça sihirliydi ve onlara karşı büyük bir yakınlık hissediyordum ama çetelerine katılmak istemiyordum çünkü içeri bir beyaz adam nasıl girebilirdi ki: "Hey, dostum."

"Bir denizciyi kesmene yardım edeceğim.

" Bilirsin.

Hey! İşte bu beyaz yüzlü adam.

Ama neyse, normal gelgite aykırı bir şey varsa, gelgit bu kadar uzağa gittiğinde ve herhangi bir grup kalkıp biraz o tarafa doğru gittiğinde, bu beni çok ilgilendiriyor.

Gitmek çok kolay, biliyorsun.

Zoot suiter'lar çok ilginçti.

Ve şimdi, sanırım zamanımızda bir tür sihirli kahraman haline geldiler.

Onlar hakkında küçük oyunlar yapıyorlar ve Ama o zamanlar onlar için bu çok zordu.

Sonunda Donanma Meksikalılara karşı çok öfkelendi ve denizciler Doğu L'ye doğru yola çıktılar.

A.

ve bir Meksikalıyı yakalayıp onu patakla.

Bilirsin, bütün kasabayı dolaşırlarmış.

, hemen Meksikalıları dövmeye başlarlardı , çünkü bütün Meksikalılar zoot suiter'dı.

Yani, olayın böyle olduğunu biliyorsun.

Bu kötü sonuçlandı.

Çünkü Deniz Kuvvetleri'nde zoot suitçilerden daha fazla adam var.

İşte böyle.

Çok gösterişli bir çeteydi.

O dönemde otoriteye karşı duyulan ufak kabarmalar hoşuma gitmişti.

Hepsi bu kadar.

içmeye başladığımda , bilirsin, gecede iki veya üç şişe şarap içiyorum ama yazıyorum.

Ben işimi hep içerken yapıyorum o yüzden sorun yok.

Ancak okumaya başlamadan önce inanılmaz miktarda içki içiyorsunuz.

Her zamankinden daha fazla.

Korku.

Devam etmek.

Ama sahneye çıktığınızda hiç korkmuş gibi görünmüyorsunuz.

Bu bir oyun mu?

Yoksa Joe olduğun için mi şanslıyım?

Dışarı çıkınca onlara bakıyorum Biliyor musun ne yapıyorum?

İkinci veya üçüncü sıraya şöyle bir göz gezdiriyorum ve bu yüzleri görüyorum.

Birdenbire kendimi tamamen üstün hissediyorum.

Ne olacağını bilmiyorum ama yüzlerin eklenmesiyle: erkek ve kadın, hiçbir zorluk yok.

Yani, oraya vardığımda sakinleşiyorum , sanırım onları beklerken garip bir izleyici kitlesi göreceğimi düşünüyorum, bilirsin.

Ama bir kere bakınca her şey bitiyor.

Çok güzel.

Yani, baştan sona okudum.

Hiçbir korkum yok, ben işimin başındayım.

Teknik olarak.

Güzel.

Tabi ki o zaman çok fazla içiyorum ve kendimden geçiyorum.

Ama korku yok, sonunda tahtalara vurduğumda .

Korku olamaz, çünkü onlara bakıyorum.

Neye bakıyorum?

O.

Korkacak ne var?

Ben de okudum, paramı aldım ve gittim.

Peki sahnede yaptıklarınızın onların beklentilerinden biraz olsun etkilendiğini düşünüyor musunuz?

Haklı olduğunuzu düşünüyorum.

sarhoş aptal palyaço tipi bir yaratık beklediklerini bildiğimi düşünüyorum .

O yüzden onlara bunu veriyorum.

Bunun senin dürüstlüğün için bir tehlike oluşturduğunu düşünmüyor musun? Elbette benim dürüstlüğüm için bir tehlike var.

Ama eğer geriye yeterli dürüstlüğüm kalırsa, iyi olacağım.

Sağ?

Ne kadar yüklü olduğuna bağlı.

Bu yüzden çok fazla okumuyorum ve eğer haftada bir kez dürüstlüğümü sergileseydim veya ifşa etseydim tehlikede olurdum.

Ama iki senede bir sivrisinek ısırığı gibi bir şey.

Hoşuma gitmiyor, Joe.

Ama ben parayı seviyorum.

Benim paraya karşı bir şeyim yok.

Bana istediğin kadar para ver.

Bunu reddetmeyeceğim.

Çünkü çok kez iflas ettim.

Çok parasızdım.

Uzun zamandır aç kaldım.

Paranın kıymetini anladım.

Çok muhteşem.

Para sihirlidir! Alabileceğim her şeyi alırım.

Umarım bir daha öğün kaçırmam.

Ama bir noktadan sonra çok fazla olmayacak mı?

Henüz değil.

Bana biraz daha ver ve beni sına.

Beni dene.

Ama istediğin ve şu anda sahip olmadığın hiçbir şey yok, değil mi gerçekten?

Yani sen böyle şeyler düşünmüyorsun değil mi?

Yelkenli istemiyor musun?

anda tek eksiğim, istediğimden daha fazla mahremiyet.

Şu an olduğumdan daha çok yalnız kalmak isterdim.

Telefon çok sık çalıyor sanki.

Çok fazla kamera var ve ben bunu bir bakıma kabul ediyorum, ama bu ben değilim.

Bunlar bitince odaya geri dönüyorum ve tekrar kendim oluyorum.

Çoğu zaman eskiden yaptığım gibi tüm perdeleri indirip odada beş altı saat tek başıma uzanıyorum.

Sadece o yatağa uzan ve karşılığında bir şeyler al.

Bir çeşit meyve suyu.

İnsanlardan uzak olmak bile benim gibi bir adamın sahip olabileceği en muhteşem doyumlardan biri.

İnsanlığın yokluğu bile o kadar zarif bir tamamlanmadır ki, Tanrı onları icat etse bile anlardı.

Hiç kimse - Ki muhtemelen de yapmamıştır.

Yapabilirim.

Ne zaman olduğunu söyle.

Ne zaman isterseniz.

Tamam İsa .

Seyirciler arasındaki güzel kızlar nerede?

Küçük hayranlar nerede?

Onlar değiller. Okumadan sonra beni görmek istemiyorlar.

Orta parmağımı emmek istemiyorlar .

"Hey evlat! Evet, imzamı alabilirsin bebeğim.

"İşte seni mahveden şey bu, onu söyleyeyim.

Tamam aşkım.

Crunch çok fazla çok az çok yağlı çok zayıf veya hiç kimse.

kahkahalar ya da gözyaşları, nefret edenler, aşıklar, başparmak çivilerinin arkası gibi yüzleri olan yabancılar, kanlı sokaklarda koşuşturan, şarap şişelerini sallayan, süngüleyen ve bakireleri beceren ordular.

Ucuz bir odada M.'nin fotoğrafıyla oturan yaşlı bir adam.

Monroe.

Bu dünyada öyle büyük bir yalnızlık var ki, bunu bir saatin akrep ve yelkovanının ağır hareketinde görebilirsin. İnsanlar çok yorgun, ya sevgiden ya da sevgisizlikten sakatlanmışlar.

İnsanlar birbirlerine karşı tek başlarına iyi davranmıyorlar.

Zenginler zenginlere iyi davranmıyor, fakirler fakirlere iyi davranmıyor.

korkuyoruz.

Eğitim sistemimiz bize hepimizin büyük kazananlar olabileceğini söylüyor, bize bataklıklardan veya intiharlardan bahsetmiyor.

ya da bir kişinin tek bir yerinde, dokunulmamış, dile getirilmemiş bir bitkiyi sulama korkusu.

insanlar birbirine iyi davranmıyor.

insanlar birbirine iyi davranmıyor.

insanlar birbirine iyi davranmıyor.

Sanırım asla olmayacaklar.

Ben onlardan öyle olmalarını istemiyorum.

ama bazen bunu düşünüyorum.

boncuklar sallanacak, bulutlar bulutlanacak ve katil, dondurmadan bir ısırık alır gibi çocuğun kafasını kesecek.

çok fazla, çok az, çok şişman, çok zayıf veya sevenlerden çok nefret edenler var.

insanlar birbirine iyi davranmıyor.

belki de öyle olsaydı ölümlerimiz bu kadar üzücü olmazdı.

Bu arada genç kızların saplarına, şans çiçeklerine bakıyorum.

bir yolu olmalı.

Elbette henüz düşünmediğimiz bir yol olmalı.

bu beyni bana kim koydu?

ağlıyor , talep ediyor, bir şans olduğunu söylüyor.

"Hayır" demeyecek .

"Evet, iş bulma ofisine girdim ve adam bana baktı ve şöyle dedi: "Peki, ne istiyorsun?

"Dedim ki: "Bir işe ihtiyacım var.

Aman Tanrım, işe ihtiyacım var.

Hepsi bu kadar.

"Diyor ki: "İşe alındın.

" diye güldü.

"Hiç ağır ağırlık kaldırdın mı?

"Ben de dedim ki: "Ringde dövüşüyordum.

" Dedi ki: "Ne?

"Ben de: "Evet" dedim.

"Arizona'da birkaç tane dövüştüm, bilirsin, altı rauntluk veya üç rauntluk maçlar oldu."

" Adınız ne?

"Ben de: "Bilmediğim bir isimle savaştım" dedim.

"Promoterim bana Kid-bir şey derdi.

" Dedi ki: "Nasıl yaptın?

"Dedim ki: "Bütün dövüşleri kaybettim.

"Ama ben dedim ki: "Ben güçlüyüm.

"Açlıktan ölüyordum.

aydır yemek yememiştim . Bilirsin , yazar olmaya çalışıyordum ya da başka bir şey.

Tamamen mahvolmuştum.

Bu yüzden beni işe aldı.

"Ruhunu beğeniyorum" diyor.

"Seni 2. Dünya Savaşı'ndan kalma bir grup Kanadalı eski pilotun yanına koyacağım.

"Ben de: "Harika" dedim.

"Sadece küçük ton balığı konserve kutularıyla çalışıyorlar.

"Onlar üst sınıf çocuklar."

"Senin üst sınıf biri olduğunu söyleyebilirim.

"Ben de: "Tamam, teşekkür ederim" dedim.

"Sonunda küçük kartımla çıkageldim.

Kartımı bastım.

Kanada'da görev yapmış eski polis pilotu yoktu.

Beni 2,5 metre boyunda, 90 cm omuzlu, beyaz nefretiyle dolu bir grup siyahın yanına koyun.

Adam dedi ki: "Sen Bukowski misin?

' Ben de: 'Evet' dedim.

"Dedi ki: "Hey, çizmelerin nerede?

"Ben de: "Hiçbir şeyim yok" dedim.

"Bunları giy! Bunlar senin çizmelerin.

"Giydim, üç beden küçüktü.

"Bu senin şapkan.

"Başımdaki teneke şapka ölümün çınlamasını andırıyordu.

Açlıktan ölüyordum.

Ve sonra dedi ki: "İşte yapacağın şey bu, dostum.

"Ve bu büyük sığır eti parçaları, kesilmiş şeyler kancalara takılıydı.

Koşmaya devam ediyorlar.

Bunlar birbiri ardına geliyor.

Ve diyor ki: "Şu adamın yaptıklarına dikkat edin.

" Ve bok.

Üç haftadır aç olduğumu biliyorsun.

Omzuma büyük bir şey almak zorunda kaldım.

"O olta düştüğünde onu yakalarsın.

"Ben de yakaladım.

Yazar olmaya çalışmamın karşılığı bu oldu.

Omzuma bu ölü boğa parçasını aldığımda açlıktan ölüyordum.

Ve kemikler bıçak gibi omzumu kesiyordu.

Ve ben yakalandım ve zayıftım, ama bütün siyahlar izliyordu ve "Beyazlar bunu yapamaz" diye düşünüyorlardı.

Beyaz adam ”

"Beyaz olduğu için ibne bir eşektir.

"Ne düşündüklerini biliyordum, bu yüzden kabul etmek zorundaydım . Ama sadece beyaz değildim, açlıktan ölüyordum ama onlar bunu anlamadılar.

Bunu almak zorundaydın ve bir kamyona yükledin, sonra onu böyle omzundan kaldırman gerekiyordu ve kamyonda bu şeyleri taşıyan bir kanca vardı.

Ama kanca çok keskin olmak yerine, bunu ona takabilirsin, bilirsin, küçük bir jilet bıçağı gibi.

Baş parmağınızın ucu gibi.

Yani çok yorgunsunuz ve bu şeye uzanıp öyle gitmeye çalışıyorsunuz.

İçeri giremez çünkü tüm gücünüz onu omzunuzdan kaldırıp içeri sokmaya çalışmaktır ve sadece deriyi delmeye çalıştığını görebilirsiniz.

Arkanda iri, siyah bir adam var.

İyi beslenmiş, güçlü ve genç.

Şiir yazmak gibi bir derdi yok.

T-bone steak yemişti.

Kadınını becerdi.

Yumurta ve birayla dolu.

Dedi ki: "Hadi ama dostum! Ne halt ediyorsun orada?

"Böylece gidersin Ve asla merhamet dilenmezsin.

Bu yapabileceğin en kötü şey.

En sonunda onu delikten geçiriyorsun.

Ve sen tekrar gidiyorsun, daire tekrar gidiyor.

İşte bir tane daha geliyor.

Vuruyor, tekrar kesiyor.

Sen diyorsun ki: "Ah bok.

"Beyaz olduğum için başarısız olamam.

Onlar sadece siyah ve beyazdan ibaret olduğunu sanıyorlar.

Açlıktan öldüğümü anlamıyorlar.

Bir şiir yazmak istiyorum.

Kısa bir hikaye yazmak istiyorum.

Bir roman yazmak istiyorum.

Bu ölü et parçasını omzumda taşımak istemiyorum.

Ama onlar bunun sadece siyah-beyaz, siyah-beyaz, beyazın zayıf olduğunu düşünüyorlar.

Açlıktan ölüyordum, güçsüzdüm.

Ama yine de bir miktar cesaretim vardı.

Dört saat kadar devam ettim.

Bağlamak ve çalışmak.

Ve son olarak.

Arkadaşlar hayır, iki saat.

Sadece iki saat gittim.

Üzgünüm.

Ve sonunda birisi dedi ki: "Kahve molası.

"Ve sonra küçük kahve kamyonu geldi.

Biliyor musun, sadece-ışıkları görebiliyordum, çörekleri görebiliyordum.

Küçük şekerli pastalar.

Sıcak buhar yükseliyor.

Sanki Tanrı tekerlekler üzerinde gelmiş gibiydi.

İyilik ve şan suyuyla.

"Bir fincan kahve alabilirsem bu geceyi yenebilirim" dedim.

" Kahretsin.

"Bu adamları yeneceğim, onlar sadece beyazın siyaha karşı mücadele ettiğini düşünseler bile."

"Açlıktan ölsem bile, onların kıçlarını bağırsaklarımdan sökeceğim.

"Kahve olayına doğru ilerlemeye başladım.

Biliyorsun, bütün siyahlar ... Üzgünüm , bu siyah beyaz bir hikaye ama öyle.

Bütün siyah işçiler o şeye doğru gidiyor.

Ve orada bir tane beyaz olabilirdi.

Onu görmedim.

İşte şimdi omzuma o büyük el dokunuyor.

"Bukowski" dedi.

"Evet, ne oldu?

"Dedi ki: "Kahve molanı vermeden önce dostum"

"Hareket etmeni istiyorum"

"C-6 numaralı duraktan C-9 numaralı durağa giden kamyon.

"Ben diyorum ki bu ne lan?

Ben kamyon şoförü değilim.

Üç ev büyüklüğünde bir kamyonu hiç kullanmadım.

"Bu adam yine beni sınıyor" dedim.

"Ben dedim ki: "Şimdi ne yapacağım?

"Eğer biraz aklım olsaydı bilirsin, açlıktan çok başınız dönüyor.

"Kahve molamı istiyorum" derdim.

Kahvemi alıyorum."

"O zaman kamyonunuzu çekeyim.

"Ama biliyorsun, o kadar güçsüz ve korkmuşsun ki ve o kadar berbat durumdasın ki , "Tamam" dedim .

"Ben de büyük, kocaman bir kamyona doğru gittim.

Açlıktan ölüyordum, güçsüzdüm.

İçine tırmandığım her şey -hiç kullanmadım-siktiğimin arabası bile süremem, bu şey çok büyük! Bu yüzden, lanet olası şeye tırmandım ve teneke şapkamı taktım.

Terliyorum, hastayım.

Kontak anahtarını arıyorum.

Ben başlatıyorum .

Ben tarafsız buluyorum.

Sonra aşağı bakıyorum.

O büyük kamyonların içinde ne var biliyor musun?

Tek bir şey yok, yani tersi.

Orada yaklaşık altı set pedal var.

Çok şaşırtıcı.

Piyanoya benziyor.

Dedim ki: "Peki şimdi ne yapacağım ben?

Bunlardan hangisine vuracağım ?

"Ben de sinirlendim ve bir tane vurdum .

Bunu görünüşte tersine çevirdim.

Ve ben onu dışarı bıraktım ve o büyük şey geriye doğru gitmeye başladı.

Dedim ki: "Lanet olsun, ben yapıyorum."

Benim yapmam gereken de buydu.

"Bu kocaman, büyük kamyonu sürdüm.

Etrafını çevirdim.

İşte altıncı durak.

Gerçek bir kamyon şoförü gibi her tarafını, daha da geriye doğru çevirdim.

Sonra onu yukarı çektim.

Tekrar geri dönüyorum.

Sonra tüm o lanet şeyi geri geri götürüyorum, mükemmel bir şekilde 6-C durağına.

İşte o zaman tamdım, enerjimin son zerresini de kaybettim.

Ve ben dedim ki: "Pekala, dışarı çıkıp o fincan kahveyi almam lazım."

kapıyı açıyorum . Biliyor musun, aşağı inerken atman gereken küçük bir basamak var?

Gördüm ama bilirsin işte, vücudun çok yoruluyor, gözün adımı görüyor, ayağın görüyor ama nedense kaçırıyorsun.

Bir tür sis var.

Böylece kabinden yere kadar düştüm ve sırt üstü yere düştüm.

Bütün enerjimi tüketti.

Ayağa kalktım, "Kahretsin!" dedim. Ayağa kalktım ve kamyonun arkasına doğru yürüdüm.

Ve tam da oradan ayrılırken, bilirsin işte , tam kamyonun arkasında dolaşıyordum.

İşte küçük kahve kamyonu geldi, damla damla akıyordu.

Bir sonraki fabrikaya gitmek üzere yola çıkıyoruz.

Ben de çıkıp gittim.

Çalıştığım yere doğru yürüdüm.

Adam diyor ki: "Tamam Bukowski.

İşe geri dönmeye hazır mısınız?

"Hiçbir şey söylemedim.

Ben sadece uzaklaştım.

Ben de yanına gittim.

İçeri girmek için girdiğiniz küçük bir yer var.

Ve şapkamı takmıştım, teneke şapkamı.

Ve gardiyanın yerindeki adam.

Teneke şapkamı yere koydum.

"Ne yapıyorsun?" diyor.

"Ben de dedim ki: "İstifa ediyorum.

"Maaşını nereye göndereceğiz?" dedi.

"Ben de: "Unut gitsin" dedim.

"Sakla.

"İşte bu kadar, çıktım.

Bütün o lanet işi ben yaptım.

Park ettim, alamadım , almadım, ben bir pisliğim.

Yaptıkları şey benim cesaretimi sınıyordu.

Ama farkına varamadıkları şey, vücudumun çok zayıf olduğuydu.

Onun bütün zorluklarına göğüs gerebilirdim .

Açlıktan ölüyordum ve bana meydan okuyup beyaz olmam beni sinirlendiriyordu.

Beyazların bile açlıktan öldüğünü veya delirdiğini anlamıyorum.

Yani bu siyahlara karşı bir söylem.

Bana pek iyi davranmadılar.

Ama daha sonra fabrikalarda bazı iyi adamlarla tanıştım.

Kötü bir deneyimdi.

Hepsi bu kadar.

Şimdi işemem lazım.

||